XXXV. ÉVFOLYAM, 33. SZÁM
Ára: 2,80 Ft
1979. AUGUSZTUS 16.

Ludas Matyi

Endrődi István rajza

Szerelmes jegyzet

Ma végre rámnézett. A szeme sötétkék volt, a haja szőke – mármint ma, mert hol barna, hol vörös. Még az is előfordul, hogy kis bajusza van. És nem néz rám. Beszélget, telefonál, sőt olykor hűlt helyét találom, pedig várnia kellene. Én azonban olyankor is mutatom és megfigyeltem, hogy a legtöbben ezt tesszük: akkor is felmutatjuk a bérletet, ha nincs a helyén a szőke, a barna, a vörös Metró-jegyvizsgáló – és felmutatjuk, ha ott van ugyan, de ránk se hederít. Ezt már annyira megszoktam, hogy egyenesen megdöbbentett egy másik Metró: a bécsi, amelyet egyszerűen U-BAHN-nak hívnak, mert lusták voltak neki idegen nevet keresni. És képzeljék el: a felépítésében, mélységében mienkhez hasonló bécsi Metrón se szőke, se barna nem áll az állomásón, nincs kinek a bérletet felmutatni, nem is kell, a jegy kezelése sem feltétele a belépésnek és a mozgólépcsőt sem vigyázza senki. Tudom, hogy – legalábbis egy januári hír szerint – bennünket is fokozatosan megfosztanak a mozgólépcső-ügyeletesektől, a Keletinél már nincs is, tévé-kamerát szereltek fel helyette – és a jegyvizsgáló szőkék, barnák számát is csökkentik. A bécsi vállalatnak nincs ilyen munkaerőmegtakarítási lehetősége, mert nem is teremtette meg ezeket a munkaköröket. Van egy csoport ellenőr – egyenruhában –, aki járja a villamosokat, a buszt, meg a földalattit és szigorúan megbünteti a bliccelőket. És a másik meglepetés: valamennyi mozgólépcső mindig jár. Nálunk például a Batthyány téren napközben is csúcsforgalom van, de csak egy mozgólépcső visz felfelé, így a kocsitól a napvilágig tovább tart az út, mint a Dunán át. Ott, Bécsben, hárman-négyen „szorongtunk" felfelé a két lépcsőn. Amely mellett lift is van azoknak, akik nem szeretik a mozgólépcsőt. De a liftet maguknak kell kezelniök, mert liftes sincs. De hát pótolhatja-e ez a kényelem a mi szőkénket, meg barnánkat, még ha gyakran nem is pillant ránk, illetve a bérletünkre? Megközelítőleg ott – szőke, barna nélkül – 10 schilling a belépő (átszámítva 15 forint). A hatnapos hetijegy 76 schillingbe került, ami átszámítva annyi, mint itthon a havi bérletem ára jelenleg. Amiből az is következik, hogy ott a bliccelés nagyobb veszteség a vállalatnak, mégis sajnál munkabért fizetni egy esetleg nem ügyelő ügyeletesnek!

Büszkén, sőt arcomon némi gúnnyal hagytam el a Stephansplatz-i állomást: lám, az enyém, lám az enyém nem ilyen smucig, nem veri annyira a fogához a garast és a szeme olykor sötétkék. Ő az ideális partner! Én továbbra is csak neki mutatom, ha nézi, ha nem, a bérletemet. Amúgy sem ez az egyetlen, amit a semminek mutatunk fel...

Földi Iván

Mibe kerül a sültkrumpli

Mindent meggondoltak, mindent megfontoltak és én mindennel meg vagyok elégedve. Tisztességgel el is magyarázták a szükséges intézkedéseket, így hát valamennyiünknek be kellett látni, ezentúl másképpen kell élnünk.

Világpiac. Pazarlás. Átgyűrűzés. Húsárak. Mindent értek.

Ugyanakkor bemegyek a Halló étterembe és meglátom, hogy egy adag sültkrumpli ára 11,20! És ekkor úgy érzem, hogy kilopják a szememet. Félreértés ne essék, nem az önkiszolgáló étteremben. Ők valószínűleg be tudják bizonyítani, hogy helyes a kalkulációjuk, és a kistányérnyi sültkrumpli ára tartalmazza a megemelt gáz-, villany-, egyéb költségeket, a pénztáros fizetését, a rezsit, a rezsót.

A Pilvax önkiszolgáló vezetője is bizonyosan el tudná magyarázni, hogy az ó húslevesük (amely feltehetően finom, csupán az én kifacsart ízlésem szerint hígított csontleves), miért kerül többe mint egy közönséges másodosztályú étterem húslevese.

Az önkiszolgáló éttermeket tudtommal nem azért hozták létre, hogy luxusigényeket elégítsenek ki. Nem is tudnának, mert rossz a szellőzésük, és a világszínvonalhoz képest meglehetősen gusztustalanok.

Csak az nem megy a fejembe, hogyha bemegyek egy maszek kifőzésbe, akkor ott találom a legolcsóbb árakat a legjobb minőség mellett, ezeknél valamivel drágábbak a felszolgálós éttermek és még drágábbak, többnyire gyöngébb minőség mellett az önkiszolgálók.

Eddig azt hittem, hogy a tömegtermelés nyereségesebb az egyedi termékek előállításánál. Akkor pedig hogyan kerülhetnek többe a szinte népkonyháknak szánt önkiszolgálók ételei?!

Az ezen kívül eső áremelkedéseket meg tudom érteni. Csak azt nem tudom felfogni, hogy mibe kerül a sültkrumpli?...

Selmeczi Tibor

Jutalom

Talán még nem késtem el...

Azoknak szeretnék segíteni, akiknek az a fejfájdító gondjuk ezekben a napokban, hogyan osszák szét az augusztus 20-i jutalmakat? Csokorba szedtem, miként lehet, miként szokás jutalmazni manapság Magyarországon:

1. Sorszám szerint, mint a Merkurnál vagy az SZTK-ban. Aki régebben vár, az kap.

2. Évgyűrűk szerint, mint a faosztályozóban: „megérdemli, régi bútordarab, húsz éve van a vállalatnál"... Habár, aki két éve **dolgozik** a vállalatnál, érdemesebb, mint aki húsz éve ott **van**.

3. Báró Eötvös József-módszer, avagy „Éljen az egyenlőség!". Forint per koponya, azaz jutalomösszeg osztva létszámmal... Mennyi jött ki, mennyi jött ki?

4. Öreg király-módszer. A jó öreg Üzemi Háromszög (Kétszög? Egyszög?) felteszi a költői kérdést, mint Lear király a lányainak: „Mondjátok hát: melyitek szeret leginkább, hogy legfőbb kegyünket érdem szerint adhassuk."

5. Irgalmas nővér-módszer. „Alacsony a jövedelme, a vérnyomása, a cipősarka – adjunk neki!" „Nyugdíjba megy esztendőre, vagy kettőre – adjunk neki!" „Iszogatós a férje, költekezős a felesége, követelőzős a gyereke – adjunk neki!"

6. Lehetne, persze, úgy is csinálni, hogy jutalmat az kapjon, aki pontosan, szépen... ahogy a csillag megy az égen...

Na de most, mesélünk, vagy jutalmat osztunk?!

Radványi Barna

(**Kérés a nyomdához:** szíveskedjenek ezt az írást eltenni, álló szedésként megőrizni, hogy november 7. és április 4. táján újból közölhessük. Változatlan szöveggel, változatlan érvénnyel.)

Zúzda

„Érhetik meglepetések az ember olyankor is, mikor már nem éri meg őket." – Móra Ferencet idézem. S a „meglepetést". A Móra-jubileum alkalmából, a most százesztendős íróról 1979 júliusában napjaink irodalmi és politikai hetilapjában olvastam: A Móra Ferenc levelesládája válogatás feleslegesnek minősített példányai, vagyis „a maradék zúzdába került... A visszamaradt könyveket lapátolták a szegedi (!) városháza pincéjébe..." A kötet összeállítása helyes, helytelen – nem tudom. Értékelésén vitatkozzanak az irodalomtörténészek. A zúzdát viszont – udvariasan, halkan – furcsállom...

S Mórán túl, Mórától függetlenül elképeszt az Európa Könyvkiadó felelős munkatársának 1979. június 29-én országos napilapban publikált, mindmáig nem cáfolt nyilatkozata: „Sokszor olyan könyvek is zúzdába kerülnek, amiket egyébként el lehetett volna adni... A terjesztésnek ugyanis nem kifizetődő a raktározás..."

A zúzda a nagyközönségnek újdonság. Szerzőket, címeket nem említve, esztendők óta újságokban, rádióban, televízióban a könyvről mindenki sóhajtozta: „alig" kétezer, „mindössze" ötezer, elfogyott, kevés, mikor jelenik meg a második, harmadik, tizedik kiadás. A már kinyomtatott könyv azonban nem pudvás karalábé, elszabott farmernadrág vagy leváló talpú körömcipő. Ezért a „zúzdába vele" mentalitás akkor sem üdvözölhető, ha valóban zsúfoltak a raktárak, a hely pedig kell az új, az újabb köteteknek. Bizonyára pénzügyi előírások is szorgalmazzák a fantáziaszegény – diplomatikusan – drasztikus megoldást. Elképzelhető viszont – hogy is mondjam csak – racionálisabb akció. Egyszerűen: Pesten és Budán, továbbá a nagyobb vidéki városokban egy-egy kijelölt könyvesboltban – vagy legalább külön üzletrészben – kizárólag a közgazdaságilag immobil, nem hasznosított, elfekvő készleteket árusítani. Közgazdaságnál maradva, miután a terítés így szűkített, a szállítás csupán tucatnyi pontra történne, minimális volna a plusz költség. A hirdetés két szó: Csak nálunk!

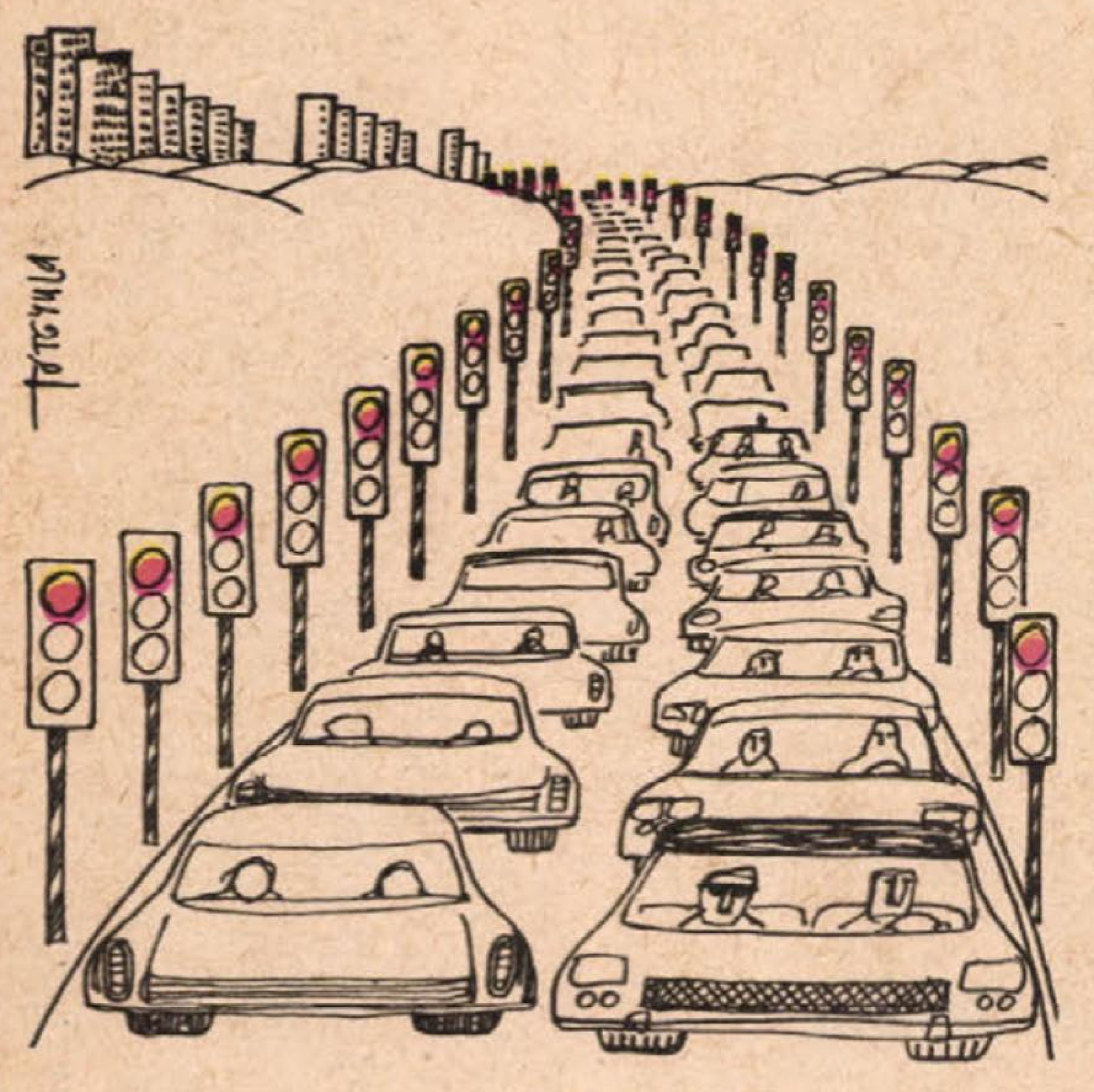
Majakovszkij kérdezte – a már említett kulturális hetilapból szó szerint kimásolt mondat –: „Miért van a könyvelőnek döntő szava a kultúrában és a művészetben, ha a kulturális és művészeti dolgozónak még tanácskozási joga sincs a könyvelésben?"

László Miklós

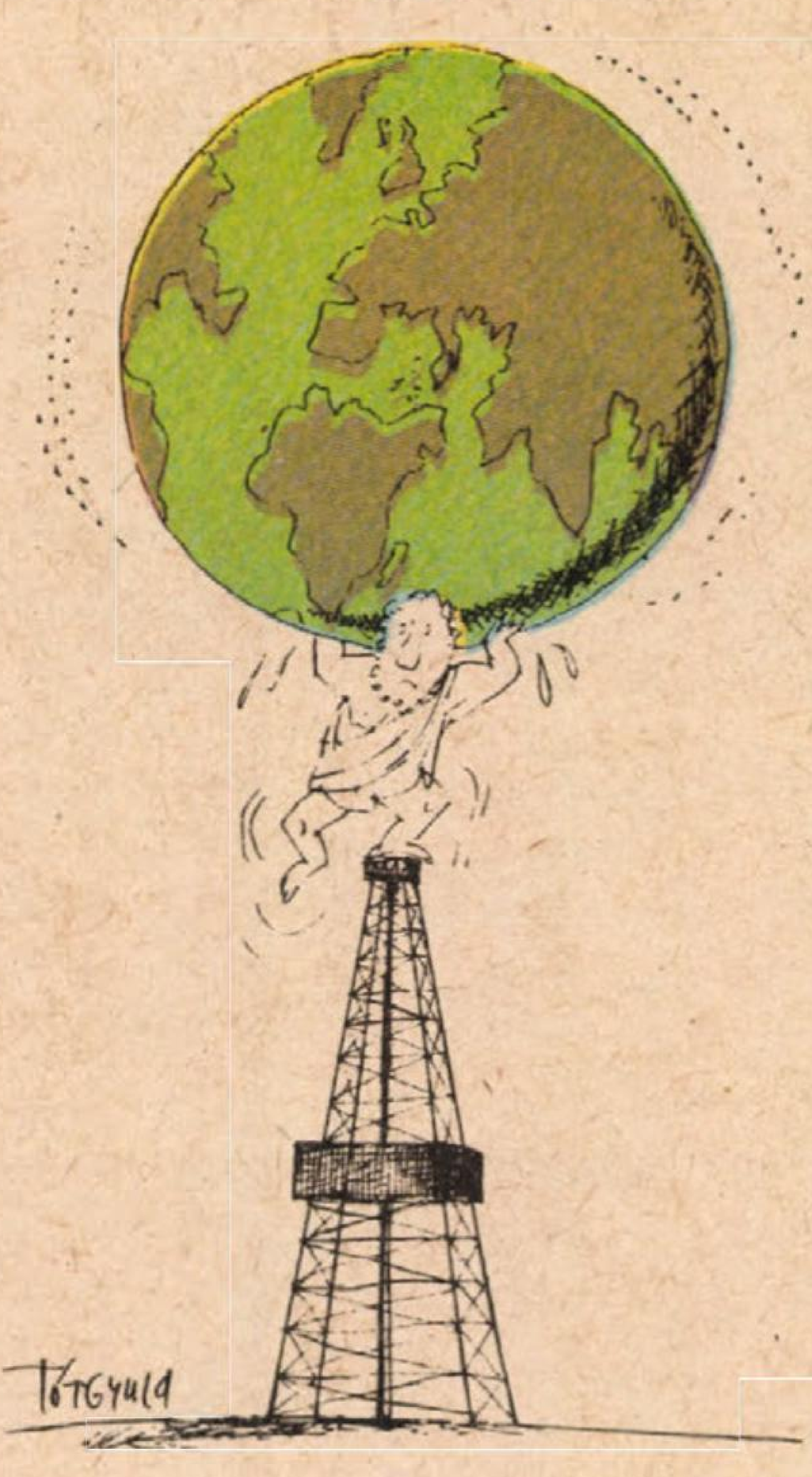
TÓT GYULA

Mi újság a nagyvilágban?

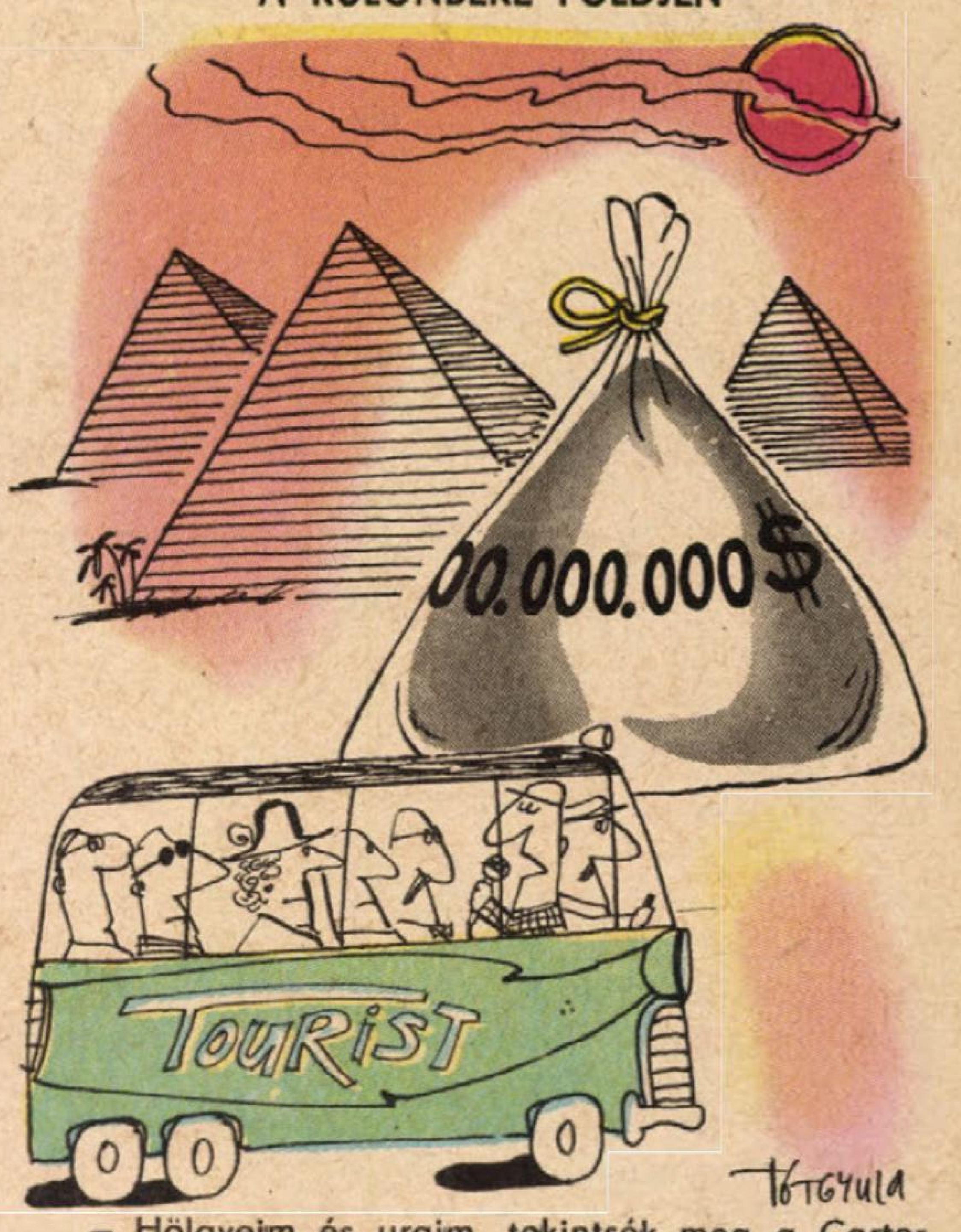
ABSZOLÚT ENERGIAVÁLSÁG

ATLASZ '79

A KÜLÖNBÉKE FÖLDJÉN

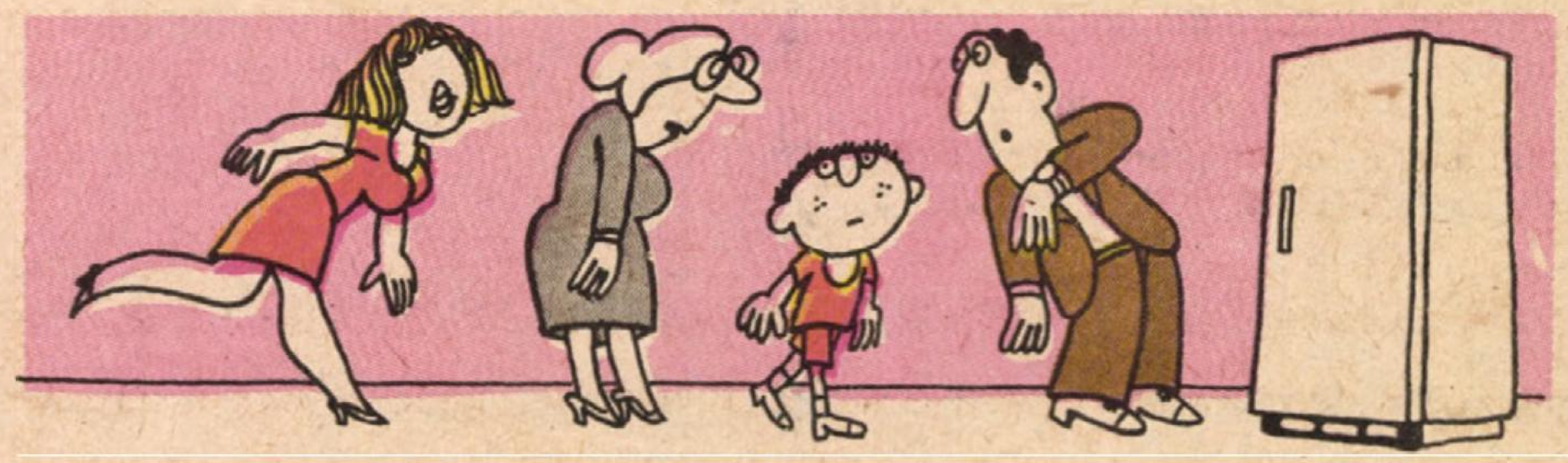

– Hölgyeim és uraim, tekintsék meg a Carter-piramist!

Kevesebb is elég

Jó tanácsokkal láttak el, hogyan spóroljak az energiával. Automata mosómammutomat csak akkor indítsam be, ha egyfajta ruhából összegyűlt négy kilogramm, akkor nem pazarolom a villanyt és a drága mosóport. Hogy a mosáson takarékoskodni tudjak, kiadtam párezer forintot: vettem négy kiló zoknit, négy kiló gatyát és négy kiló nyakkendőt. Csak azt nem tudom, hogy szárazon vagy vizesen kell lemázsálni a ruhát.

A takarékosság továbbfejlesztéseként a mosógépem dobját kurblivezérlésre szereltem át. Míg erőlködve tekerem a kurblit, a homlokomról lezúduló verejtékcseppek apró malomkereket hajtanak, amely 9 voltos áramot termel Sokol zsebrádiómhoz.

Azt is mondták, hogy feleslegesen ne nyitogassam a hűtőszekrény ajtaját, mert így csak fecsérlem a drága jó energiát. Megfogadtam a tanácsot, pontos „Hűtőajtó-nyitási programot" dolgoztam ki. Reggel hétkor, ha ki akarom venni a tejet a hűtőből, megvárom Pistikét, mert ő tízkor veszi elő a tízóraiját, de akkor már megvárjuk a nagymamát, aki délben szedi elő az ebédnek valót, persze akkor már együtt megvárjuk a feleségemet, aki este hétkor készíti a vacsorát. Így aztán este hétkor egy pillanatra kinyitjuk a hűtőszekrény ajtaját, de — energiatakarékosságból — mielőtt bármit is kivettünk volna, becsapjuk az ajtót a saját orrunk előtt. Eképpen összeköthető az energiatakarékosság dagadt kis családom fogyókúrájával.

A porszívóról azt olvastam, hogy nem szabad feleslegesen járatni, de nem szabad ki-be kapcsolgatni sem. Csak tudnám, mit tegyek, ha nem akarom feleslegesen járatni, de nem ildomos kikapcsolgatni. Megvan: elvágtam a zsinórját. Így aztán igen takarékos jószág. Leviszem a szőnyeget a porolóra, az üzemképtelen porszívóval néhányszor hátbavágom, jobb mint a prakker.

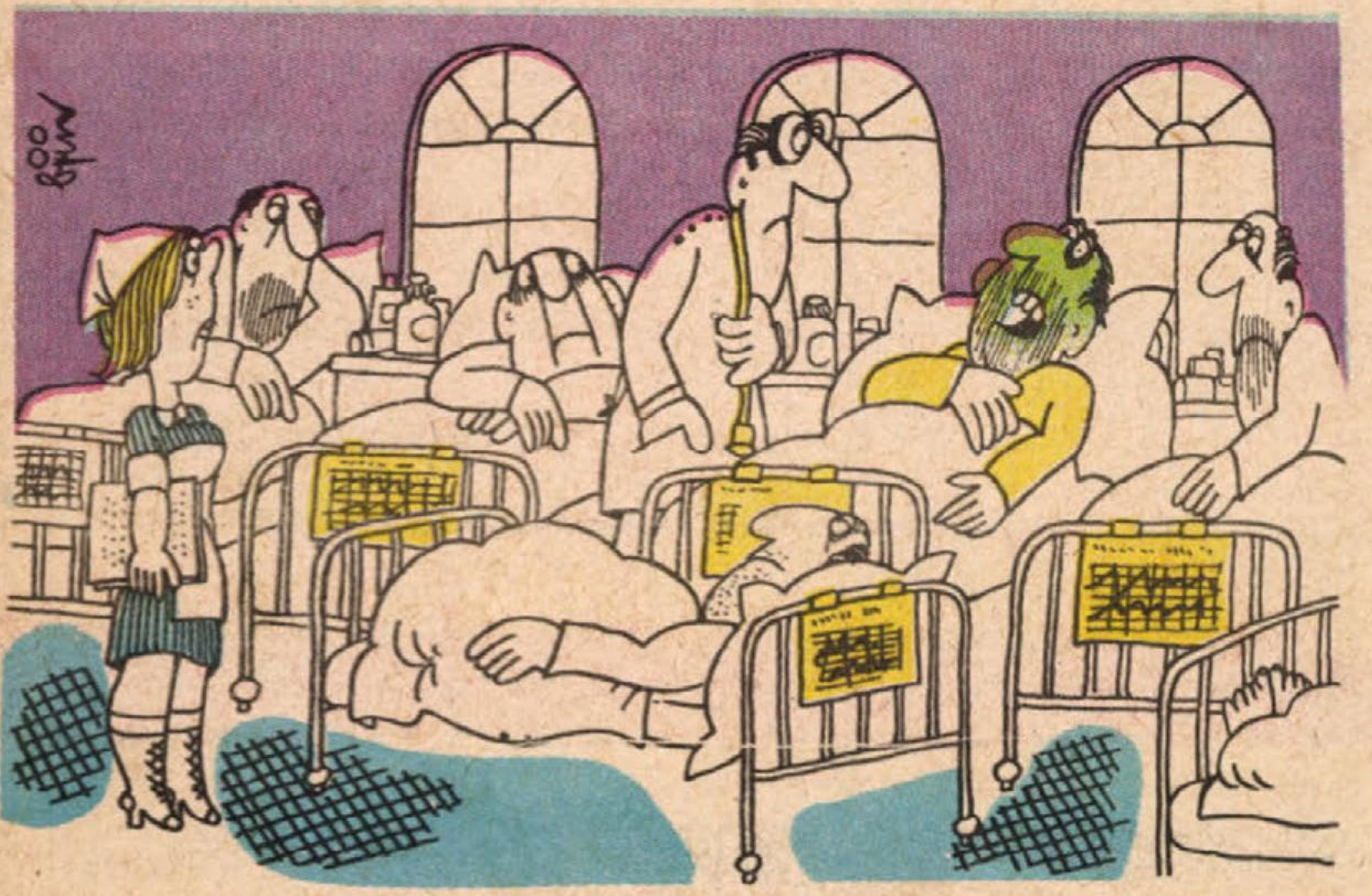
A villanytűzhelyemen kis tábortüzet raktam, de mivel a tűzifával is spórolni kell, a turmixgépet tüzeltem el. Kicsit büdös, de jól ég. Főleg a motorja, az már többször leégett.

Az elektromos kávéőrlővel praktikusan lehet kávét törni az antik rézmozsárban. A kvarclámpámat se kapcsolom be, csak kiviszem az erkélyre, leülök elé és napfürdőzöm. Az ócskapiacon vettem egy rugós-tekerős gramofont, a tévét pedig ezidáig sem kapcsoltam be. Az indokaim mellé felsorakozott az energiatakarékosság, mint honpolgári kötelesség.

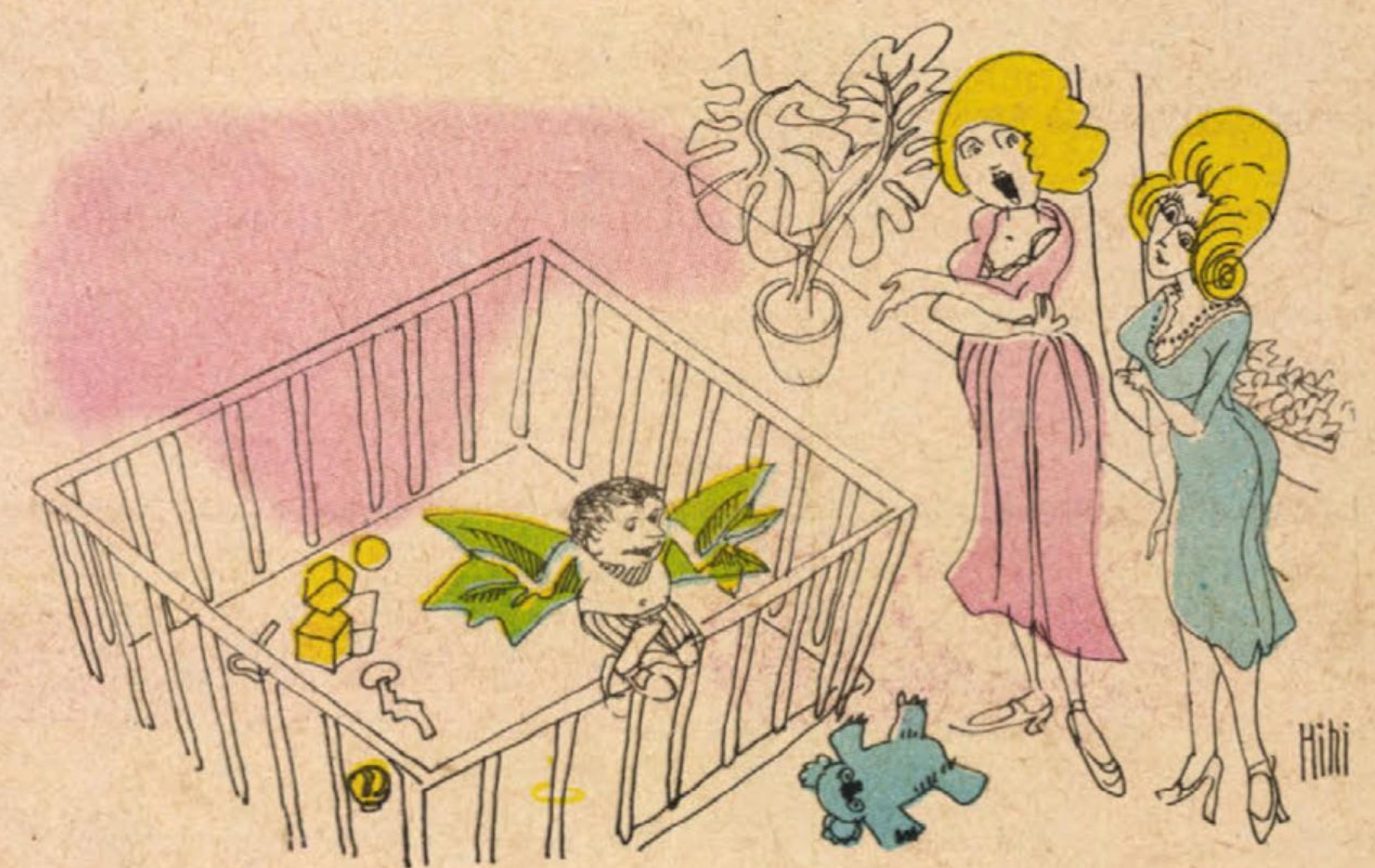
A padlókefélőt a feleségem a lábára kötözte, úgy vikszeli a padlót. Olcsó és nem ráz. Az egészséges életmód érdekében az egész család hideg vízben mosdik — a villanybojlert leszereltem —, szappan helyett pedig smirglivel dörzsöljük magunkról a piszkot.

Sötét téli estéken majd felgyújtom a kombinált szekrényt. Barátságos fénye megint visszahozza a meghitt családi otthon melegét.

Majláth László

– Már tömegiszonyom is van, doktor úr!

– A papája híres sárkányrepülő volt annak előtte…

ZUGPIAC

– Hordd el magad innen, ez az én standom!

– Ez az áru olyan, mint a házasságunk. Az első évben kiváló volt, aztán fokozatosan elromlott.

ZSÖLLYE

Az egyik szabadtéri bemutatónk után hallottam az alábbi párbeszédet.

— Beteg egy előadás!

— Csodálod? A premier előtt a rendező azt nyilatkozta, hogy „lázasan készülünk a bemutatóra!"

*

Jerry Lewis, a népszerű amerikai burleszkszínész Párizsban forgatja új filmjét. A forgatás egyik szünetében meglátogatta a francia főváros nevezetességét, az Eiffel-tornyot. Útjára elkísérte filmbeli partnere Lino Ventura. Miközben lift röpítette őket a legfelső emeletre, Lewis odafordult kollégájához;

— Már negyedszer járok itt. 1946-ban, 1959-ben, 1969-ben és most! És azóta itt ez a nagy torony és a honfitársaid még mindig nem tudtak vele eredményt elérni!

Ventura csodálkozva nézett barátjára.

— Miféle eredményt?

Jerry Lewis kis szemrehányással a hangjában válaszolt.

— Hát hogy még mindig nem bukkantatok rá az olajra! Pedig mostanában igazán elkellene belőle néhány liter!

*

Dokumentumfilmet készít a televízió a kuruzslásról. Békés megye egyik kis falujában töpörödött néni áll a kamerák elé. A riporternek aránylag könnyű a dolga, Mariska néni egy pillanatig sem tagadja, hogy ráolvasással, jó tanáccsal, kenőcsökkel, füvekkel gyógyítgatta a hozzáfordulókat.

A riporter megkérdezi;

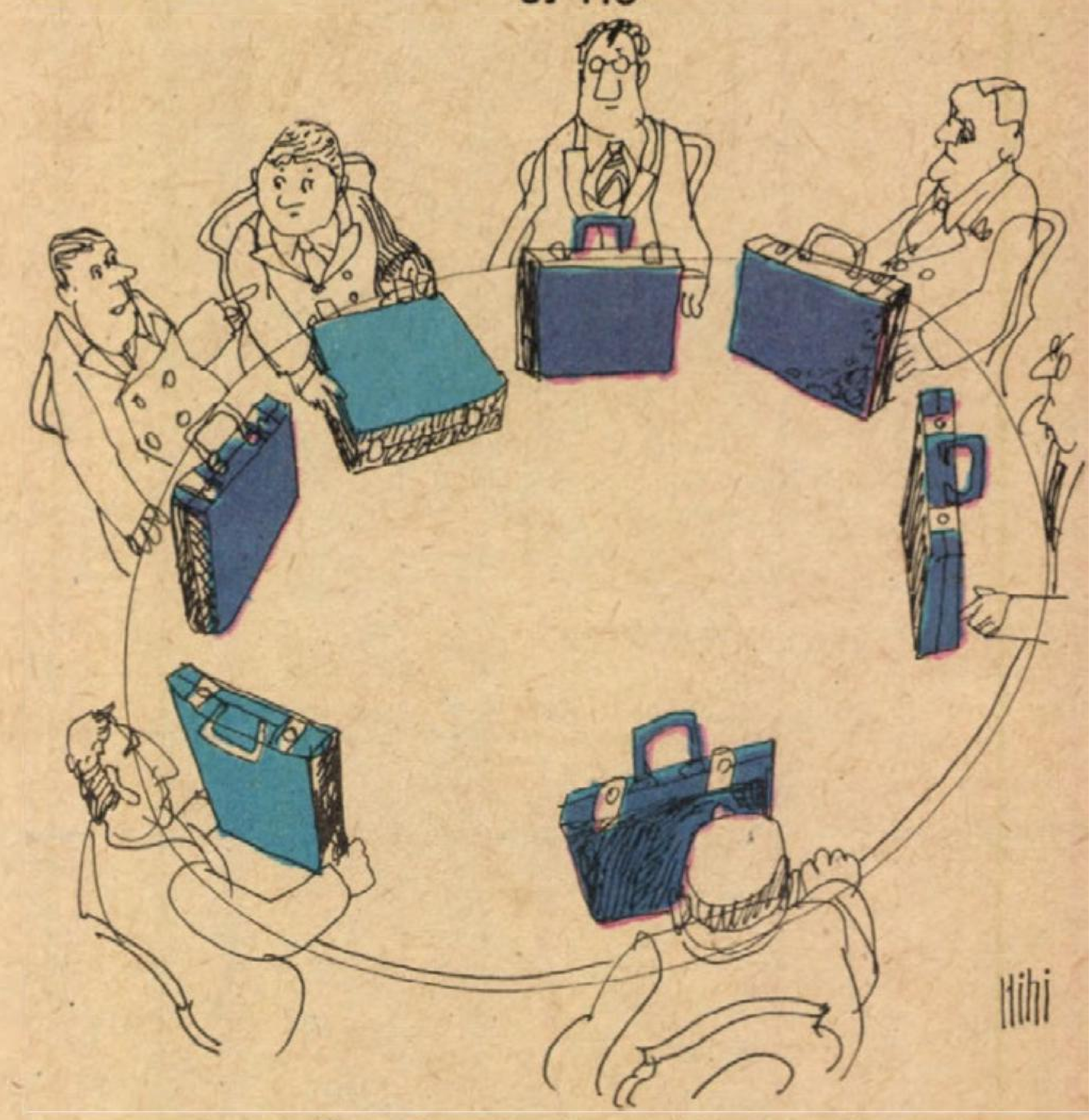
— Igaz, Mariska néni, amit magáról beszélnek, hogy a kanyarót, a sárgaságot, a tífuszt... levélben kezelte?

Mariska néni mosolyog.

— Persze, hogy igaz. Így kívánta az óvatosság... a ragályosság miatt!

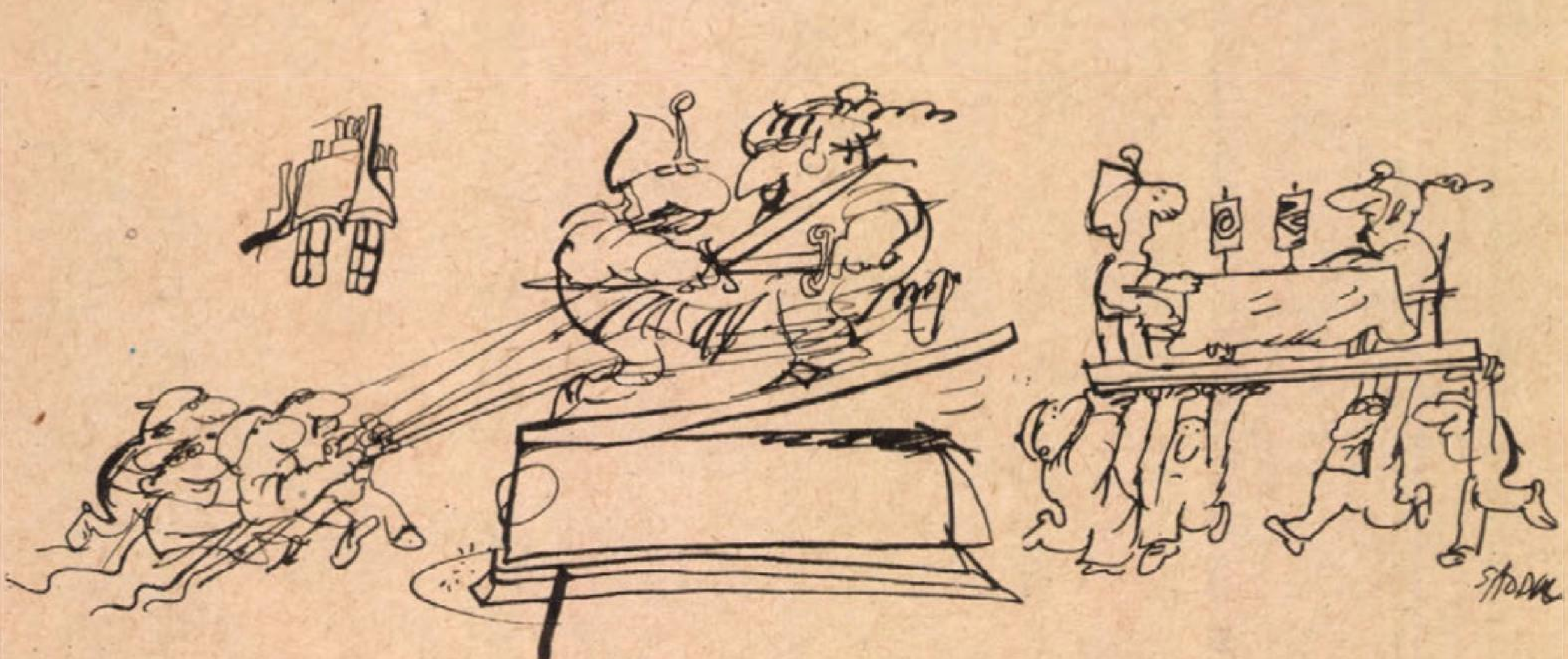
Rátonyi Róbert

ÚJ FIÚ

– Te mikor jöttél a világpiacra?

BÉKÉS MEGOLDÁS

– Valaki még felelni fog azért, hogy ez az újságíró bejuthatott hozzánk!...

– Értsd meg fiam, azért mert még nem veszek neked motorbiciklit, nem vagy hátrányos helyzetű gyermek...

Szószöcskék

Nem tudom, másnak is föltűnt-e már: mi, magyarok hajlamosak vagyunk arra, hogy mástól reméljük mindazt, amit magunknak illenék véghez vinnünk. Én erre már középiskolás koromban rájöttem. Aznap, amikor egyik osztálytársam reggel, fél perccel nyolc óra előtt nem az iskolába rohant (melynek kapuját már-már zárni kezdte a pedellus), hanem az iskola melletti templomba, imádkozni, hogy jaj, uramisten, csak valahogy el ne késsen.

+

Újabb divatszó: a *„hagy”*. Az ember józan ésszel így mondaná: *„hadd”*. „Csak hadd tegye.” „Hadd megyek oda.” „Hadd hívjuk föl a figyelmet valamire.” De nem. Valaki kitalálta, hogy e szónak csakis tájnyelvi változatát „illik” használni. Azóta mindenki nyakra-főre „hagyozik”. Tévében, rádióban. S a riporterek nyomdokain már egyebütt is.

Hadd *(hagy?)* fejezzem ki azt a kétségemet, hogy vajon, ha Lőrincze Lajos fölfigyel e tömeges jelenségre, nem lesz-e a dologból — *hagyelhagy.*

+

Öttusázóinkról olvasom: „Kancsalt *különféle okok miatt* két esztendeig nem jegyezhették a nemzetközi mezőnyben. Maracskó *körül* is sok volt a vita.”

E sorok írója — különféle okok miatt — nem öttusázó, csak éppen kedveli a sportot. Még annál is jobban a nyílt beszédet. De nem lévén bennfentes, fogalma sincs arról, vajon mi az ördögöt közölnek vele (vagy rejtenek el előle) e sokat sejtető, de semmi megfogható nem állító két mondatban. *Milyen* okok voltak azok a különfélék? És mit lehetett vitázni Maracskó *körül?* Csempésztek talán a fiúk? Frankot hamisítottak? Részegen belekötöttek az utcai járókelőkbe? Vagy csupán szerelmi bánatuk volt? Ki tudja? A homályos fogalmazás alapján mindent feltételezhetünk.

Különféle okok miatt nagyon szeretném, ha a hírlapírók csupán a Fülesben adnának föl rejtvényeket olvasóiknak, s ha a jövőben nem *körül-*, hanem *megírnák*, ami a bögyükben van. Mert így — úgy érzem — hiba van, nem is anynyira Maracskó, mint inkább a kréta *körül.*

+

Gyufásdoboz. Egyik oldalán halavány, rothadt-narancs színű grafika reklámozza a CASCO-biztosítást, a másikon egy kék — olykor zöld — színű alabárdos bábu markáns, kemény rajza hívja föl magára a figyelmet: „A biztosítási feltételeket a kötvény részletesen tartalmazza.” A szöveg tökéletesen fölösleges volta ellenére (de hát ki olvas gyufásdobozt?) az ember ösztönösen a második, pregnánsabb grafikát érzi fontosnak, következésképpen úgy tartja a skatulyát, hogy a nyomatékosabb kép kerüljön fölülre. Nem csoda, ha azután a doboz kinyitásakor minden szál gyufa a földön köt ki.

Körkérdést tettem föl, s minden megkérdezett igazolta, hogy ugyanez a bosszúság éri minden alkalommal.

Lám, lám, milyen szerepe van életünkben az alkalmazott grafikának! Azt hinnők, csupán afféle dísz, jelentéktelen reklám. Holott észrevételenül is *funkciója* van. Csak éppen ésszerűen kellene élni vele. Mondjuk úgy, hogy a gyufatárat a gyár ezentúl fordítva helyezi el az alul-fölül-reklám keretben. Ez még csak pénzébe sem kerülne.

+

Párizsi emlék **1966**-ból. Ülök a Relais-Odéon kávéházban, pontosabban kívüle, a járdán elhelyezett asztalok egyikénél. Nyár, kánikula, egyetlen felhő sincs az égen. Francia barátomat várom, s közben verskéziratot javítok. Annyira elmélyedek munkámban, hogy alig veszem észre a fiatalembert, aki arra sétáltában pontosan előttem cövekel le.

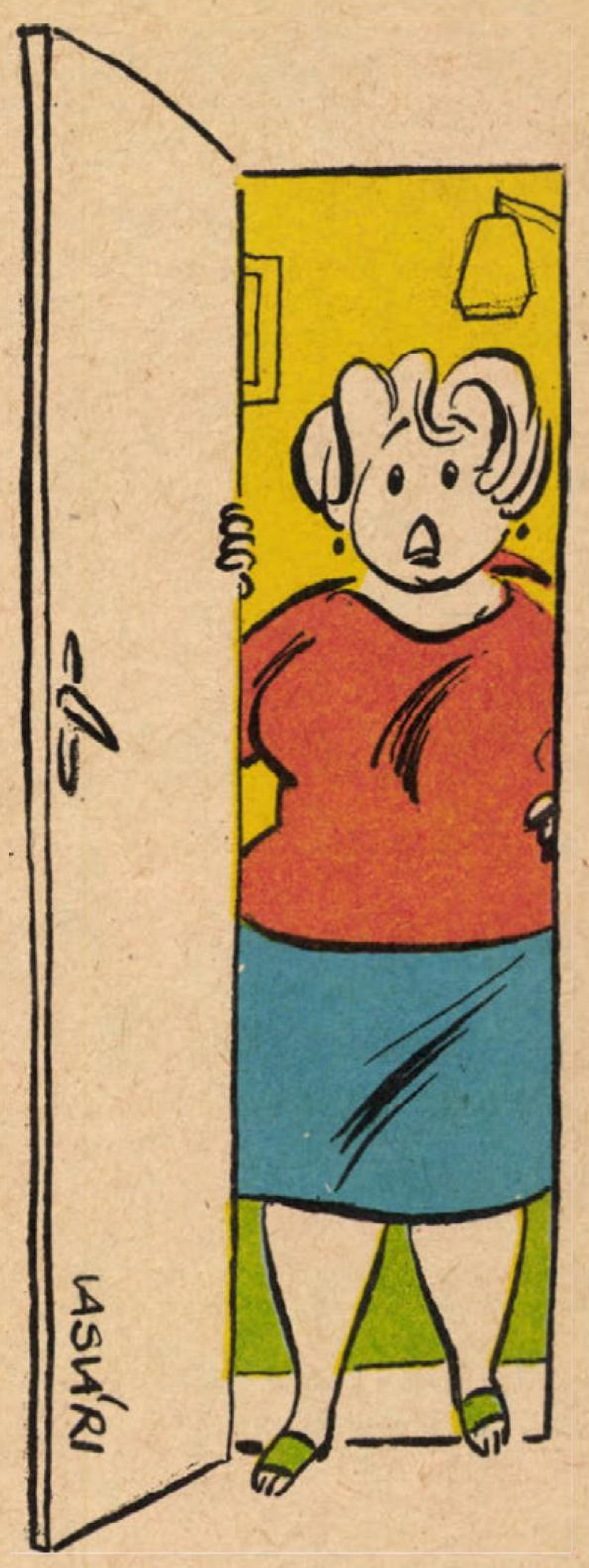
Fölnézek. Ismeretlen arc. S az ismeretlen arcból ismeretlen szempár mered rám csüggetegen. A fiatalember megcsóválja a fejét, s úgy szólal meg (magyarul), mint akiben épp most omlott össze egy világ.

— Ilyen ragyogó időben itt, és nem a Lukácsban?!

Legyint, s megtörten elballag. Mint aki azt mondja: na, úgy látszik, valóban nincs fix pont a világegyetemben.

Azóta sem tudom, kihez volt szerencsém.

Timár György

– Segítség! Kihíztam a lakást!...

UTÓMÚZEUM

Így nyáridőn az egész ország lázasan építgeti a múltját. Nincs város, község, falu és tanya, amely ne próbálna ízes hagyománykukacot tűzni a horgára, turistacsalinak. Várjáték, romjáték, bástyajáték, toronyjáték, barlangjáték, harangjáték, vízijáték, tűzijáték. Jó, de mit csináljon, akinek se vára, se romja, se barlangja, se harangja, se vize, se tüze? Megmondom: létesítsen utómúzeumot. A mi hírünk úgyis az, hogy mindenről lekésünk. Hát erre tegyünk rá, mutassuk be a képzőművészet nagy alkotásait — egy fázisal odébb.

Mindjárt megmagyarázom.

Rodin Gondolkodója feláll ültéből, bemegy az oktatási minisztériumba és azt mondja.

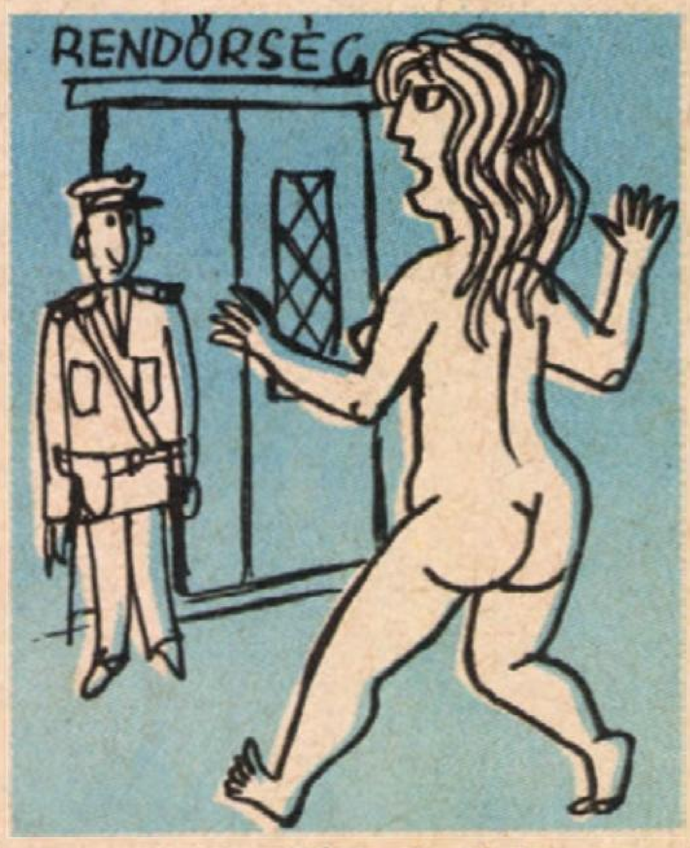
— Idehallgassanak. Ma divat, hogy egy tag orrvérzésig töri magát, csakhogy bejusson az egyetemre. Na, megszerzi a diplomát, aztán más pályára megy. Olyanra, amihez négy évvel ezelőtt sem kellett már diploma. Az állam meg bottal üti az ötven darab ezresét, amibe neki ez a móka került. Hát tudják, min gondolkodom én? Hogy nem kéne-e azt az ötven darab ezrest az ilyen ütődötteken bevasalni. Hm?

A minisztérium a szobor mellé ül és attól fogva többen gondolkodnak.

Vagy ott van Sodoma híres képe. Szent Sebestyén mártíriuma. A megnemértés, rosszakarat és ostobaság nyilaitól átvert ifjú arcán a világ minden bánata. Könnyektől fátyolos, megtört szemét az égre emeli — aztán a vevőre néz és így szól:

— Hányszor ugassak magának, hogy nincs öthatvanas rétesliszt? Nézzen be jövő hét végén, de addig szálljon le rólam, világos? Nem igaz, micsoda emberek vannak!

De vehetjük Leonardo Mona Lisáját is. A képet a gyerek is ismeri. A pufók hölgy jobb kézzel a bal csuklója felé kapirgál. Látszik, hogy valami nem klappol nála, s a vézna mosoly is csak Helfgott bácsi kedvéért van, amíg elkészül a gyorsfényképpel. Lisa most megfogja a csuklóját, leszámol fél percet, aztán felkiált:

— Atyavilág, kellett nekem a Rosszembereket megnéznem? Most megint felment a pumpa. Jóemberek, ki ad egy andaxint?

Ott van Szinyei Merse bűvöletes atmoszférájú festménye, a Majális. Szóval hevernek, heverésznek, aztán az a bársonykabátos fickó tápászkodni kezd:

— Na, csapjunk a lovak közé, ürgék. Ha már a kivonulást ellazsáltuk, legalább a rock koncertre érjünk oda. Tíz perc múlva kezd a Betrice nyiszitelni a Körszínháznál. Colos, hozd a flaskót!

A. mi állapotainkra jellemző Jules Bastien Lepage híres festménye, a Szénagyűjtők. Összevissza két agráregyed látható a nagy széles határban. Ők sem szakadnak bele a szénagyűjtésbe. A legény szemére húzza a kalapját, hanyattfekve húny a sarjúban. A menyecske szétvetett lábbal ül a földön és éppen mond valamit. Egyenest bele a kamerába. Biztos ezt:

— Idefigyeljenek, mi kihozzuk a háztájiból, amire szükségünk van, aztán bárki fújhat nekünk hideget, vagy akár meleget.

Rembrandt: Tulp doktor anatómiája. A prof még javában cincálja a páciens teniszkönyökét, de már nem egészen kóser neki az ügy. Valahogy túl sárga a beteg koloritja és mintha az orra is hegyesebb lenne egy kicsit a feltétlenül gusztusosnál. Öt perccel később aztán félre is hívja a másik csúcsoskalapost:

— Na nézze csak, kollégám, maga még új fiú a szakmában, nem tudhat mindent. De kérem, jegyezze meg: egy aneszteziológusnak nem csak az a dolga, hogy elaltassa a pácienst. Hanem, hogy fel is ébressze, értjük?

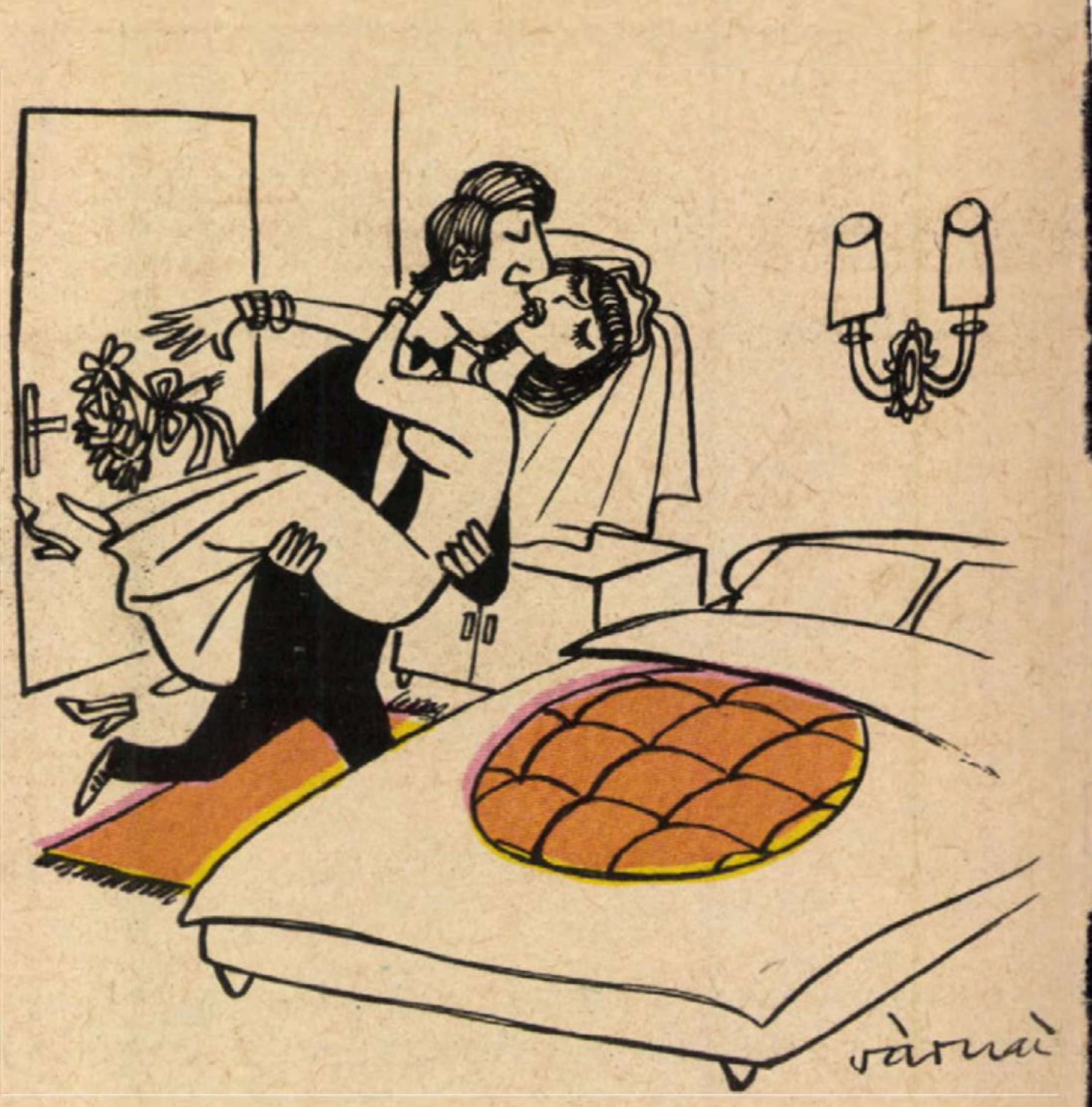
Ott van Corraggio Lédája. A földi bájakkal dúsan kistaffirozott hölgy fogja magát és úgy, ahogy van, natúr állapotban, tetőtől talpig panírozatlanul becsörtet a kerületi kapitányságra.

— Jó napot kívánok — mondja Léda. — Szeretnék feljelentést tenni egy magát megnevezni nem kívánó hattyú ellen.

És ott van Csontváry csodálatos festménye: Lovasok a tengerparton. A fénybe és árnyékba mosódó elegánsok békén kocorásznak a víz mellett. Egyszerre odalép egy határőr.

— Hölgyeim és uraim — mondja —, kérem vegyék figyelembe, hogy a hegy túlsó oldalán hétfőn nulla órától csak konvertábilis valuta ellenében vásárolhatnak lóeledelt. További kellemes utazást kívánok, a viszontlátásra.

Peterdi Pál

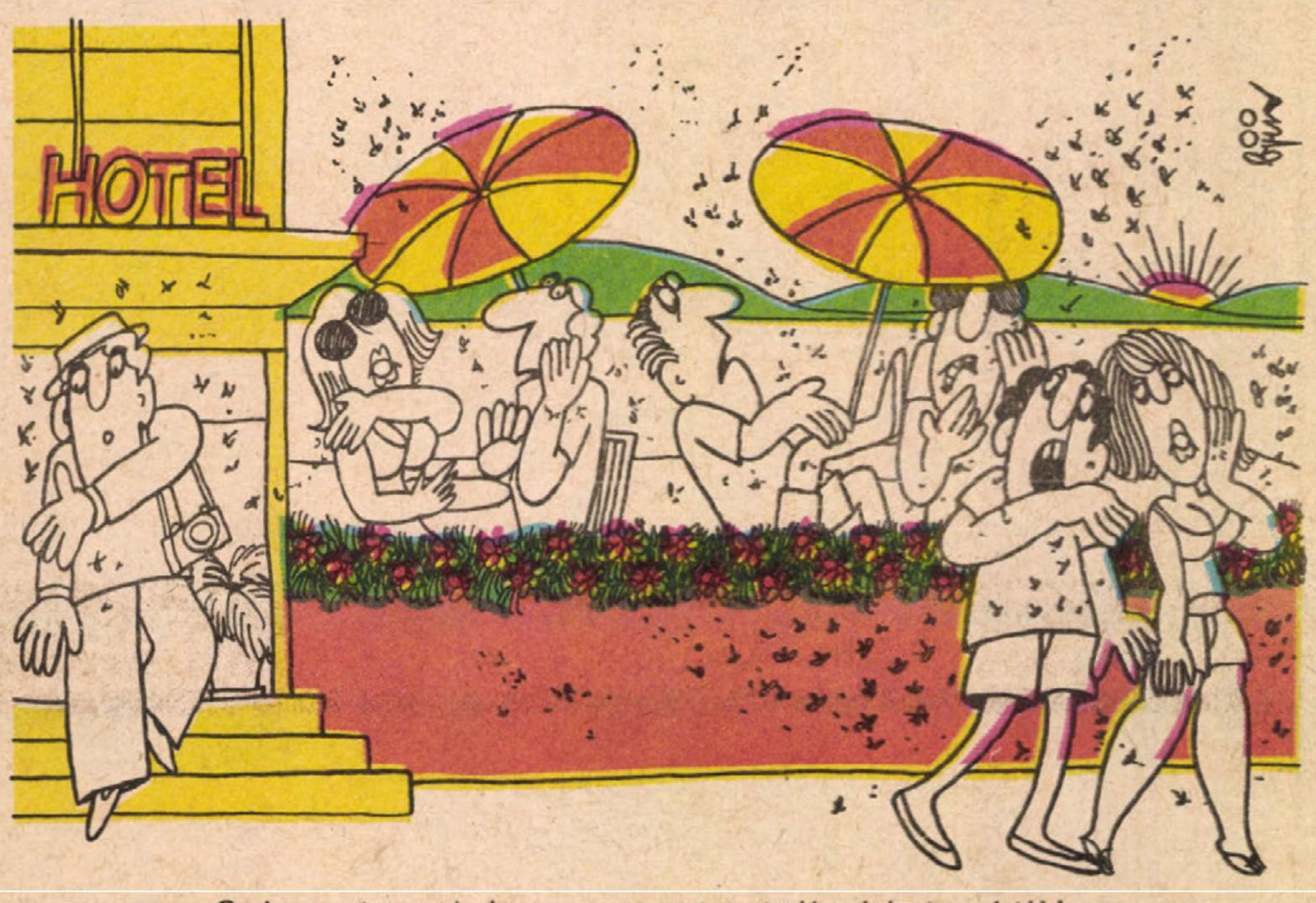

— Tíz ... kilenc ... nyolc ... hét ... hat ... öt ...

MODERN ÓSZERES

SZÚNYOGINVÁZIÓ

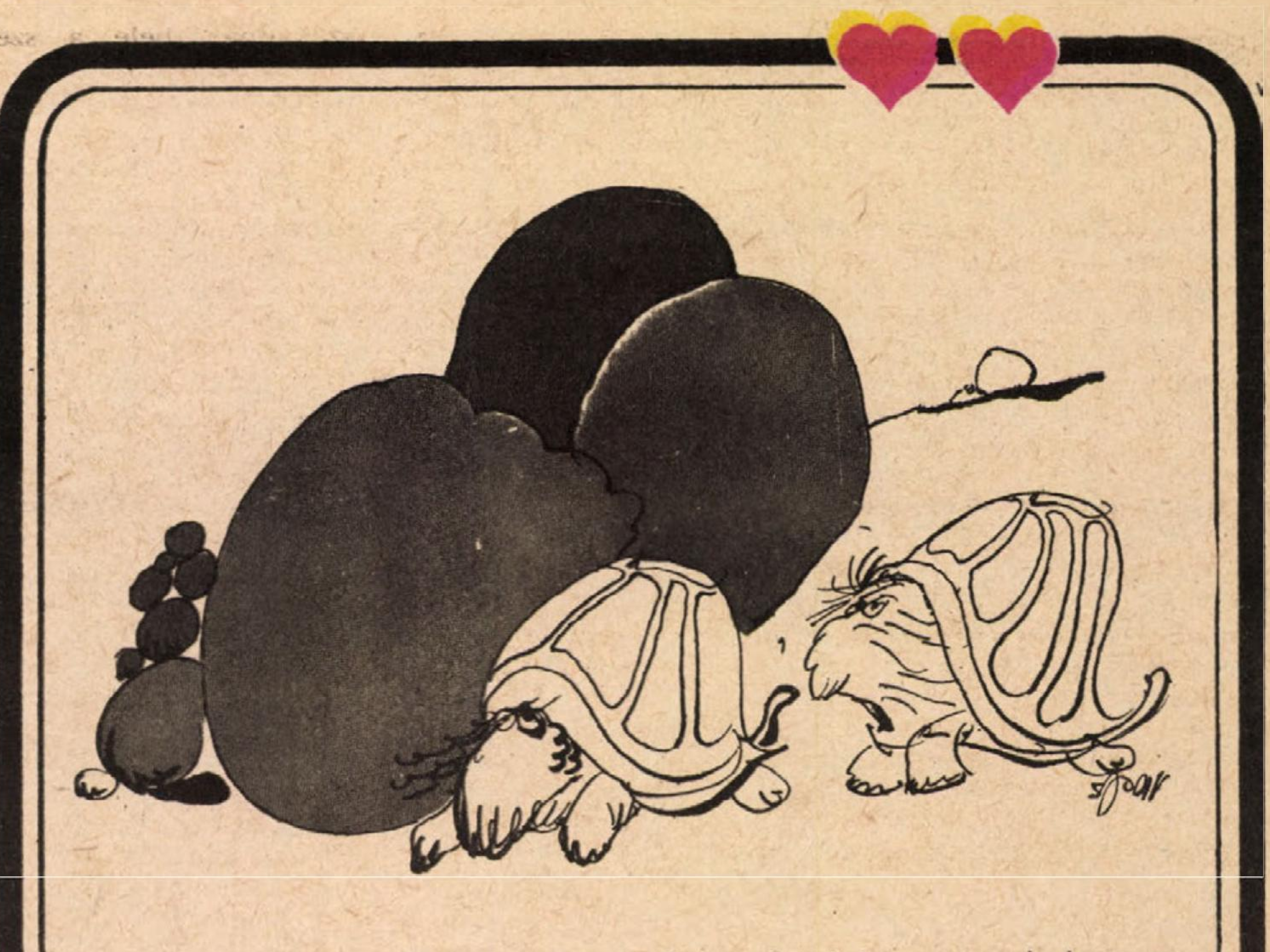
— Csak az vigasztal, hogy a nyugati turisták vérét is szívják!

— Sajnos, a mi családunkban mindenki itthon hű a hazájához, így csak három évente utazhatunk.

– Valami szépet tessék adni, ajándékba viszem.

– Mire maga kinyögi az igent, nekem már el is ment a kedvem az egésztől

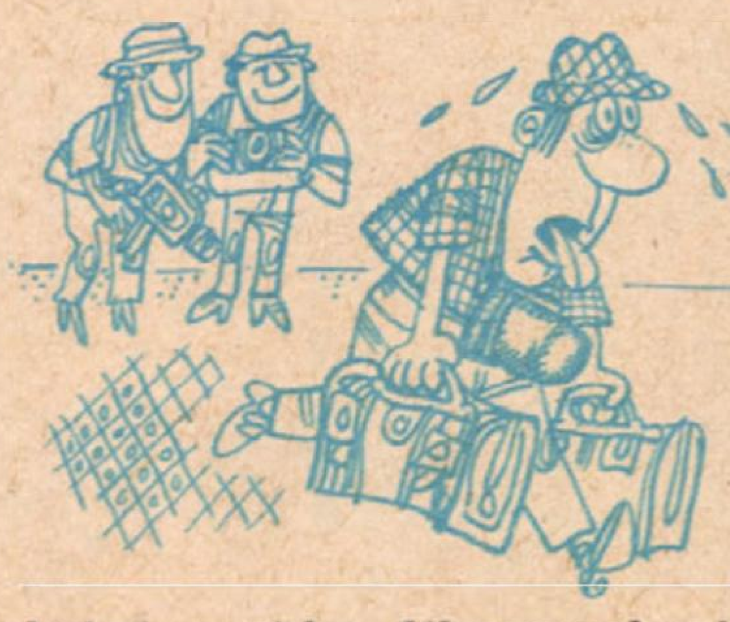
BARÁTSÁGOS ARCOT NEM KÉREK!

Azt mondja a feleségem csomagolás közben, hogy ki ne felejtsem a fényképezőgépet. Merthogy olyan jó lesz, ha majd megöregszünk és ülünk a kandallónál, nézegetjük régmúlt nyarak emlékeit és megelevenedik előttünk, amit átéltünk.

Azt már nem! Nem csomagolom be a fényképezőgépet és nem vásárolok filmeket és fütyülök a téli estékre, meg a kandallóra.

Szeretem a fényképeket, de utálom a hozzávezető utat. Betölteni a filmet, kicsavarni a filmet, előhívatni a filmet, azonosítani a filmet (ez nem az a hegy volt, hanem amaz a hegy volt!) — ehhez idegek kellenek. A legjobban azt utálom, amikor 30 fok melegben az egyik kezemben cipelem az egyik bőröndöt, a másikban a másik bőröndöt, a fényképezőgép meg a nyakamban himbálózik, mint az alpesi tehénnek a kolomp. Lerí az emberről, hogy egy hülye turista.

A strandon meg nem merek bemenni a vízbe, mert a parton kellene hagynom a fényképezőgépet. Ha mégis otthagyon, nem merek

lebukni a vízbe, félszemmel mindig a masinát kell lesni. Igaz, rábízhatnám a feleségemre, vigyázzon rá. Rá is bízom. Ezen okból már 15 éve nem merünk egyszerre a vízbe menni.

Méghogy a kandalló, télen!? Ki az az őrült, aki hőségben, a napsugaras Adrián azért nem fürdik, hogy majd télen a kandallónál legyen neki mit nézegetni?

Hát én nem! Lessem, merről süt a nap, milyen a megvilágítás, hányas blende, hányas zársebesség?... Nem is beszélve arról, hogy ha süt a nap, holtbiztosan fekete-fehér film van benne, ha meg színes van a gépben, aznap nem bújik ki a nap. Persze vannak utasok, akik ezért két fényképezőgépet is hoznak, meg két filmkamerát meg állványt, meg teleobjektívot. Fogkefe, tiszta zokni már nem fér bele. Fő a művészet!

No és ha mégis, mindezek ellenére, dacolva a nehézségekkel az ember mégis fényképez, mi van akkor? Akkor az van, hogy hazajön és kidolgoztatja a képeket. Kifizet egy kalap pénzt, jó, végre megvannak a képek. És akkor az ember vendégeket hív, mert valakinek mégis meg kell mutatni a felvételeket. Nosza, rögtön kiderül, hogy a képek senkit nem érdekelnek. Ez a tengerpart? Jó ez a tengerpart — hümmögik. — Ez a szálloda? Jó ez a szálloda... — bólogatnak és félszemmel azt figyelik, mikor hagyom már abba és töltöm ki a konyakot.

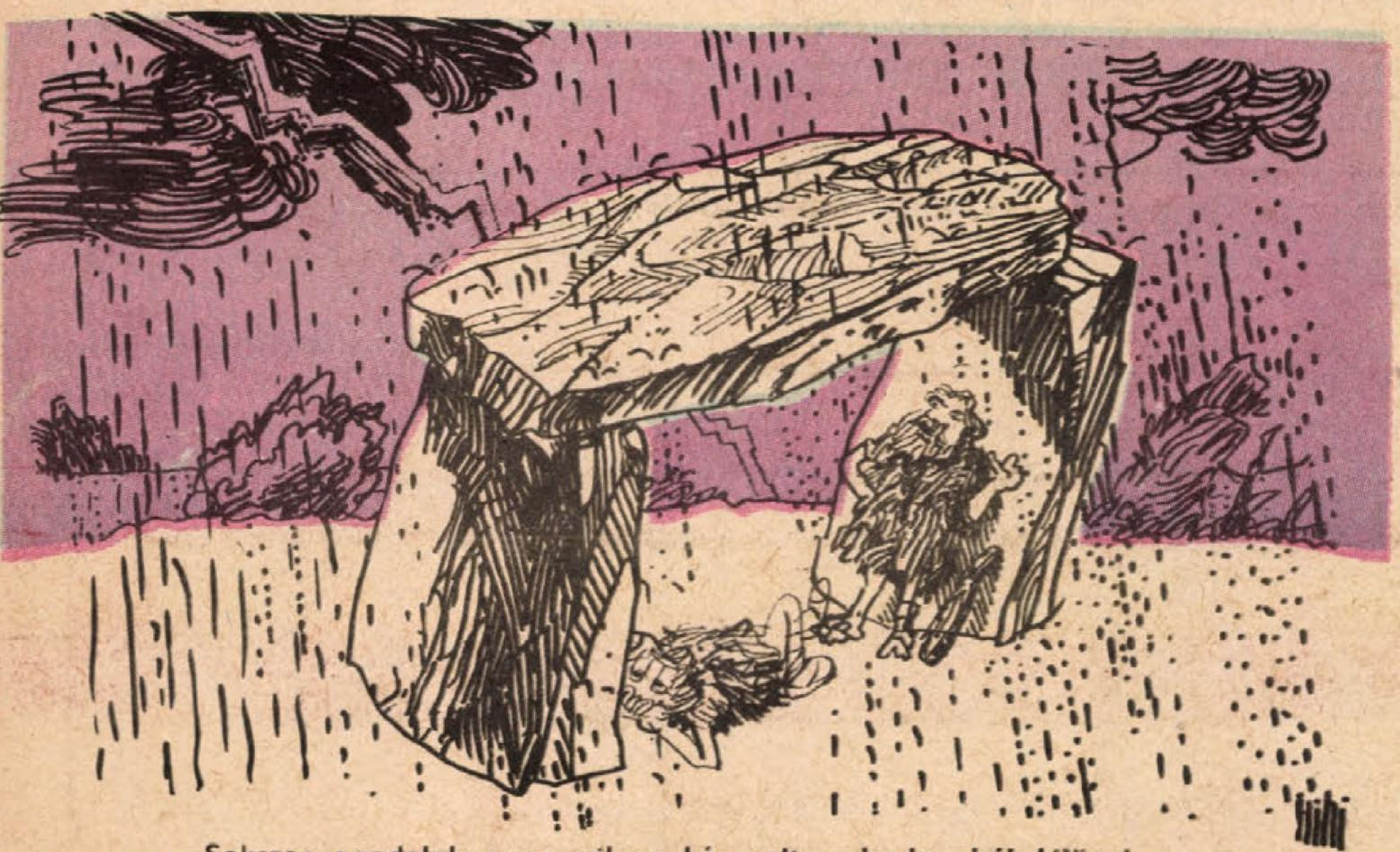
Pedig ha tudnák, hogy én ezekért mit szenvedtem! Háromszor ébresztettem magam hajnalban, hogy lefényképezzem a napfelkeltét. A nap egyszer se kelt fel, csak én.

És odabent a városban! Hurcoltam a nyavalyást, jobbra-balra. Bementünk egy trafikba képeslapokat venni és egy kávéházba megírni a lapokat. A kávéházban vettem észre, hogy a gépet a trafikban felejtettem. Vissza a trafikba. Meglett. Elmentünk a lapokkal a postára. Ott derült ki, hogy a képeslapokat a kávéházban hagytam. Visszarohantam a kávéházba. Közben a gépet a postán felejtettem.

Akkor határoztam el, hogy a legközelebbi helyen szándékosan elhagyom a kölöncöt. Görögdinnyét vettünk egy árusnál. Szépen letettem a pultra a fényképezőgépet és elvonultam a dinnyével. A buszmegállóban álltunk a feleségemmel, amikor a dinnyeárus vigyorogva megjelent, hozta utánunk a gépet. Szegény volt, de becsületes. Jutalmat nem fogadott el, csak azt kérte, fényképezzem le és küldjem el a képet a címére. Kihúzta magát, a dinnyét úgy szorította az oldalához, mint a közhuszár a csákóját. A képet elküldtem. Visszajött a levél azzal, hogy „inconnu", azaz ismeretlen. Most itt vagyok egy ismeretlen dalmát görögdinnyeárus portréjával és téli estéken nézegethetem a kandalló mellett.

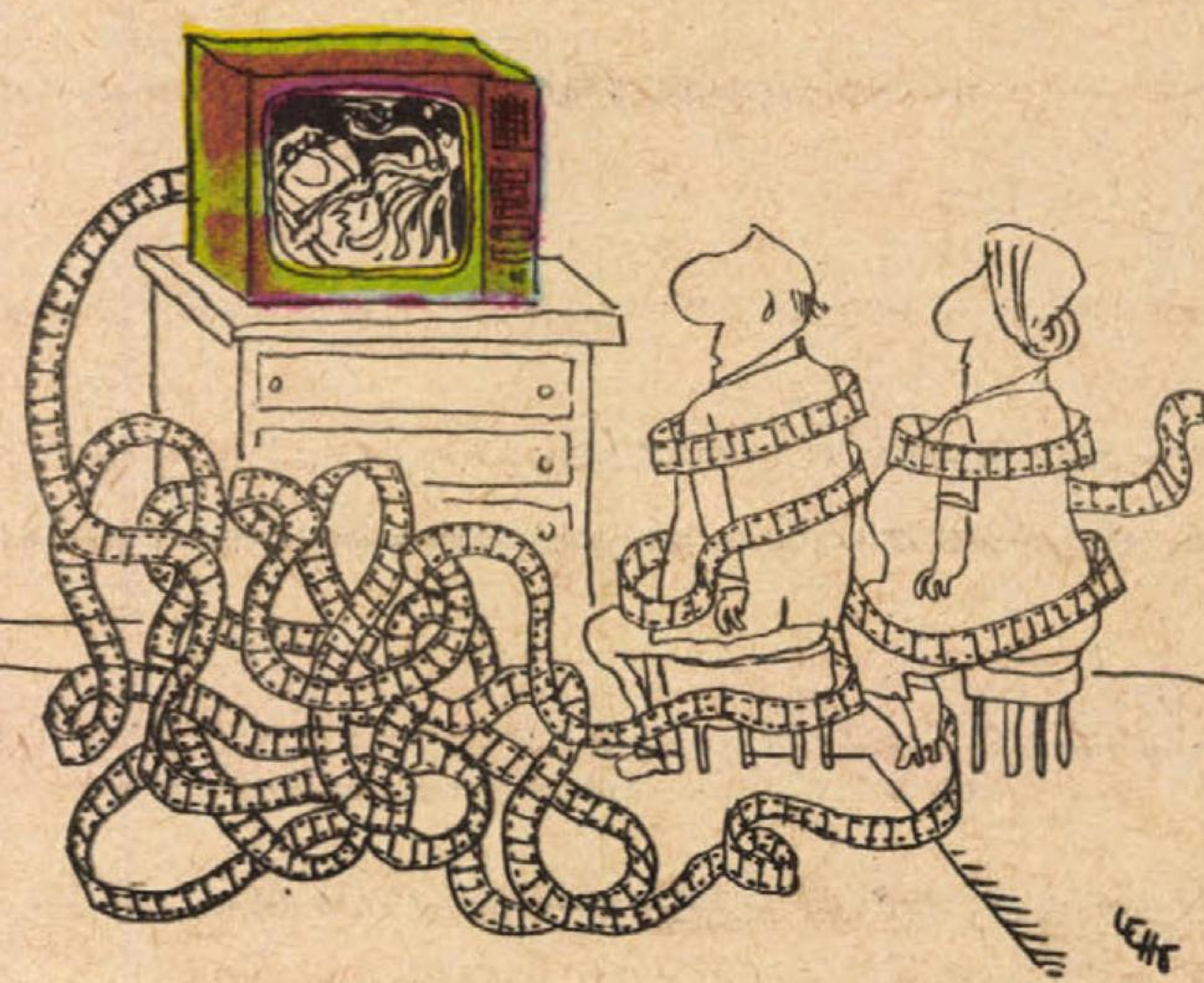
Most jut eszembe: nincs is kandallónk.

Novobáczky Sándor

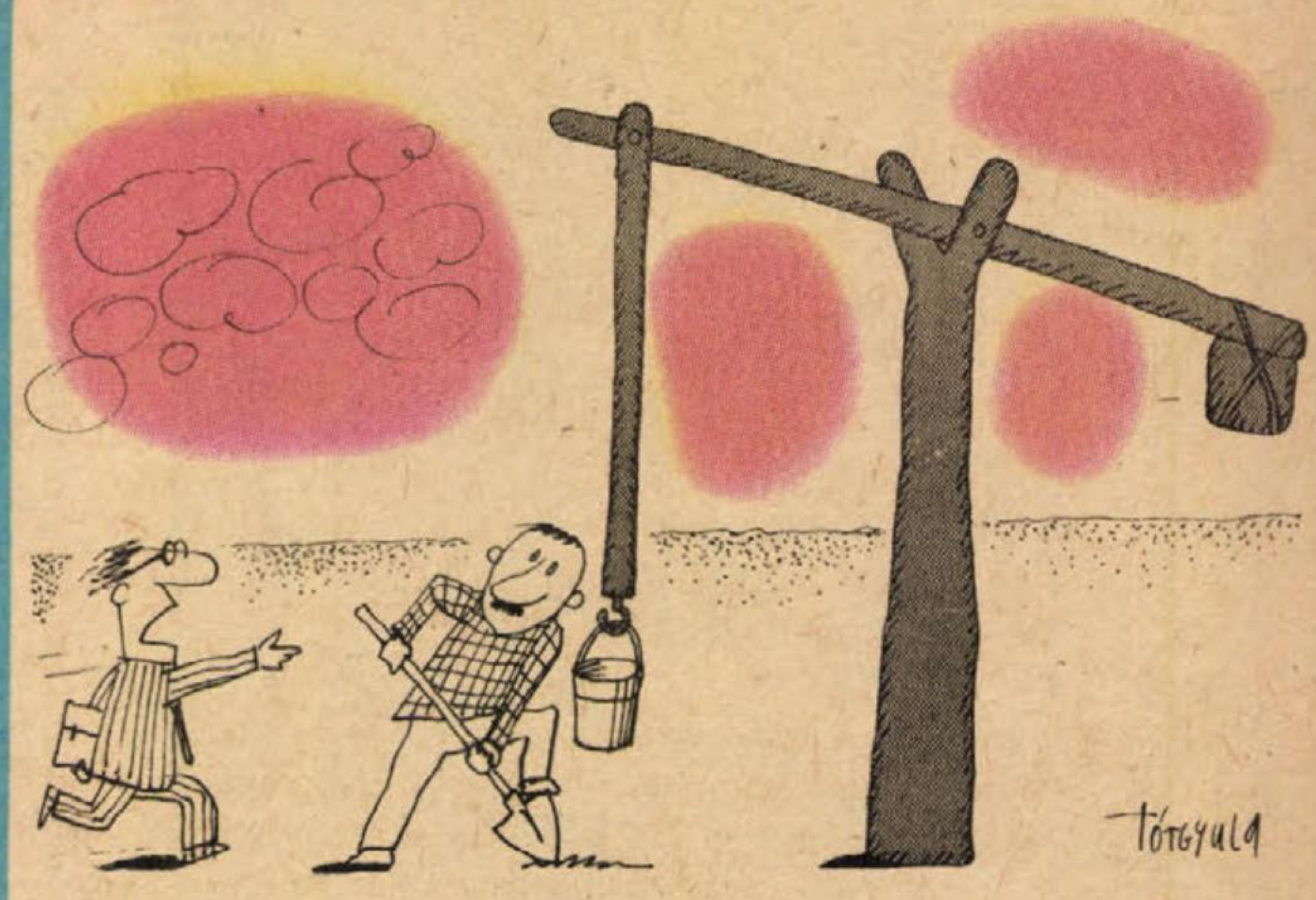
– Sokszor gondolok arra, milyen kár volt a barlangból kijönni...

FOLYTATÁSOS, FANTASZTIKUS FILM

HUMANISTA

– Gyorsan, gyorsan! Mindjárt itt a külföldi csoport!

SZILÁNKOK

GAVALLÉR

— Kérek egy tölcséres fagylaltot. Ma van a feleségem születésnapja.

GYENGE FILM

Elkéstem. A nagyfilm közepénél értem be a nézőtérre. A szomszédom irigyen a fülembe súgta:
— Szerencsés ember...

SZERÉNYSÉG

— Egyszerű kis zseni vagyok. Szürke, jelentéktelen lángész...

KETREC

Bátran bement az oroszlánketrecbe, — hiszen ő volt az oroszlán.

REKLÁM

NÁLUNK NINCS BELÉPŐDÍJ, CSAK A KILÉPÉSÉRT KELL FIZETNI ÖTVEN FORINTOT!

EGYETEM

— A fiamnak sikerült az egyetemi felvételije. Már most keresi a kifogásokat, miért nem megy vidékre.

HÁZASSÁG

Az anyakönyvvezető még csupa jó házasságot láthat.

ÖREGSZEM

Nekem is vannak ivócimboráim. A gyógyforrás csapjánál...

ABSZOLÚT IRIGY

— Kitűnő ez a tévéműsor. Kár, hogy más is nézheti.

BOTRÁNY A DISCO-KLUBBAN

A lemezlovas tévedésből Lehár-felvételeket tett a korongra.

JAVASLAT

A nyugdíjban töltött dolgos évek is számítsanak bele a nyugdíjba.

DIVAT

Alighogy kinőtt a pelenkáskorból, szidni kezdte a fiatalokat.

KÜLÖNC

Beszállt az autóba és hanyagul odaszólt a sofőrnek:
— Nem megyünk sehová.

ELFOGLALT SZÜLŐ

— Fél évvel ezelőtt gyerekem született.
— Gratulálok. Fiú vagy lány?
— Még nem volt időm megnézni.

FELHÁBORODÁS

— Az nem igazságos, hogy az elvégzett munka arányában adják a fizetést. Hiszen akkor én sokkal kevesebbet keresnék..

TÁRSASJÁTÉK

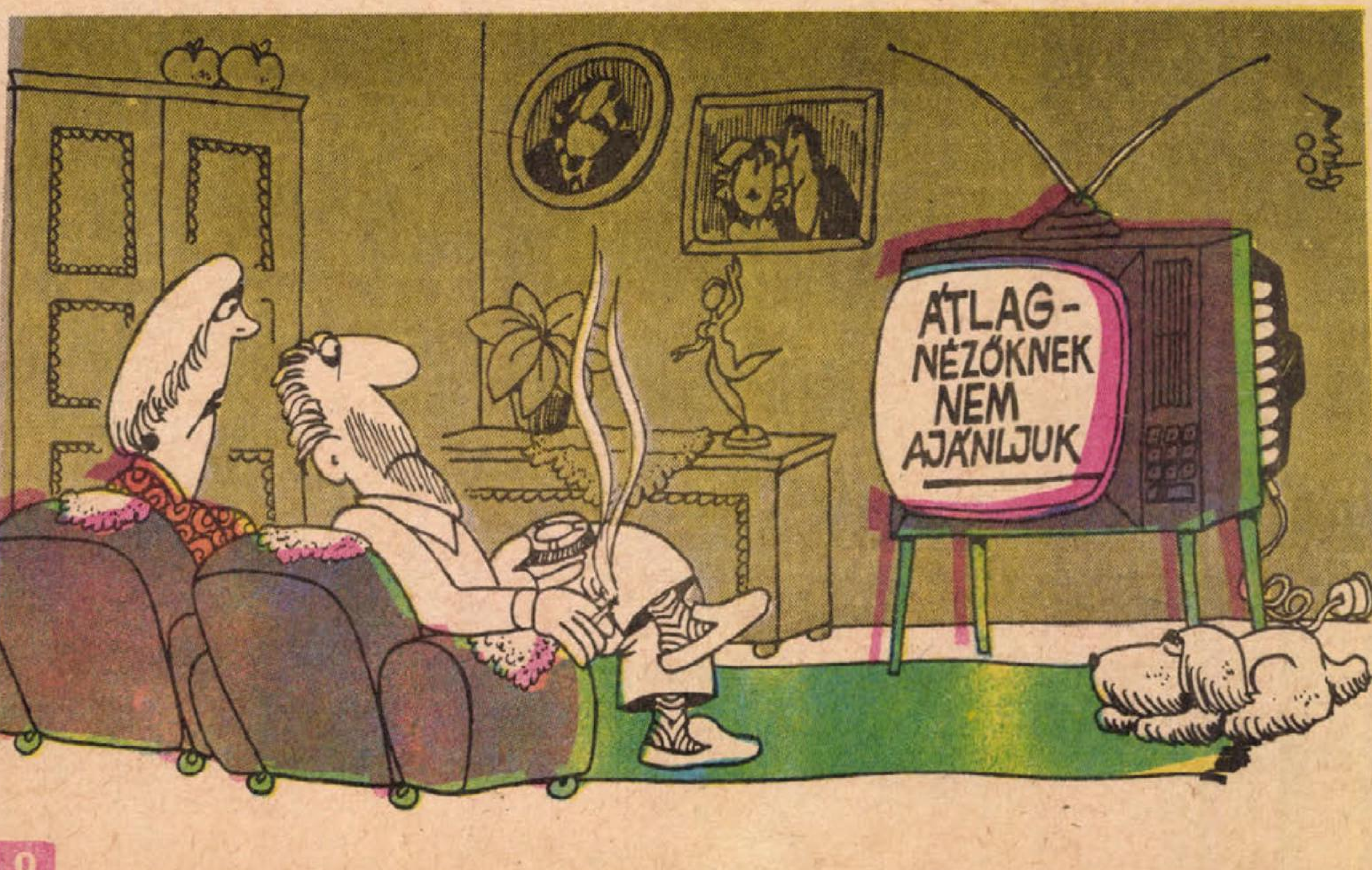
— Játsszunk ipi-apacsot. Te vagy a hunyó. Számolj százig, aztán 4—5 évig ne keress!

Galambos Szilveszter

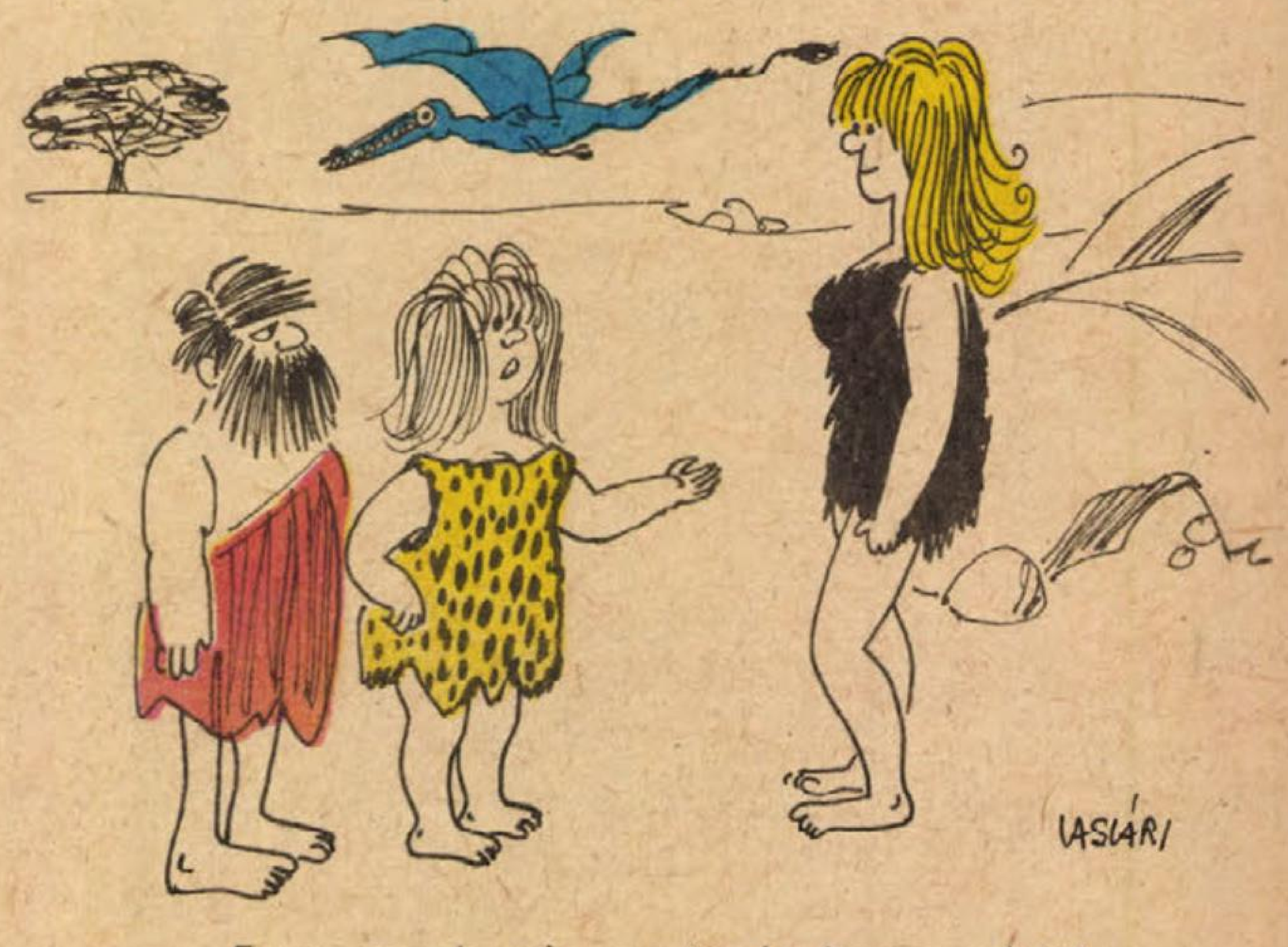
RONGÁLÁSBIZTOS TELEFONFÜLKE

RÉTEGMŰSOR

ŐSI GONDOK

– Ez a gyerek már megint kinőtte a ruháját

5 perc Nemeskürty Istvánnal

— Szigorúan bírálják filmjeinket. Mi a véleménye a magyar filmről? — kérdezzük.

— A kritikák jogosak, de nem reális a hozzánk kerülő külföldi filmekkel való összehasonlítás. Ide a nagy filmtermés jobbik része kerül és ha négy-öt látványos nagy amerikai filmet látunk, akkor senki sem gondol arra, hogy 3—400 nagyon rossz amerikai film készül, amelyeket természetesen nem veszünk át. Ugyanez vonatkozik az olasz és a francia filmekre is. Csak a jókat látjuk, a magyarok közül viszont valamennyit.

Romm egyik megjegyzése kerül szóba:

— A nagy szovjet rendező egyszer Sztálinnal beszélt a filmről. Arra a kérdésre, hogy évente hány szovjet film készül, Romm elmondta: körülbelül száz. Sztálin megkérdezte: „És mennyi ebből a jó?" Romm azt válaszolta, hogy tíz. „Na, akkor — jegyezte meg Sztálin —, évente csak a tíz jót kell elkészíteni". A magyar filmmel úgy vagyunk, hogy amennyiben több készülne, évi ötven, mint azelőtt, akkor több lenne a jobb alkotás, most viszont csak húsz készül, tehát a kevesebb a valóban jó. Egy régi vicc példája is találó. A gyerek megkérdi az atlétikai versenyen apjától, hogy mit csinál az a sok bácsi. „Futnak — válaszolja az apa — aki győz, vagy második, harmadik lesz, az díjat kap." Mire a gyermek csodálkozik: „Akkor miért fut a többi bácsi?"

A filmszínházak állapota is szóba kerül.

— A Cinerama volt vezérigazgatója egyszer elmondta nekem, hogy felkérte Diort, a divatdiktátort, készítsen modern díszítőelemeket a mozik kopár falaira. Ugyanis rájött arra, hogy a négy fal közül csak egyre gondolnak, amelyre a filmet vetítik. Arra kérte Diort, tervezzen a többiekre is színpompás, látványos díszeket. El is készült néhány gyönyörű, elegáns mozi és nyomban emelkedett a nézőszám, megteltek a filmszínházak. Tehát nagyon fontos, hogy a mozinéző jól érezze magát a moziban és szép környezetben élvezhesse a filmet. Ezzel mindjárt kritikát mondtam legtöbb mozink sivár állapotáról.

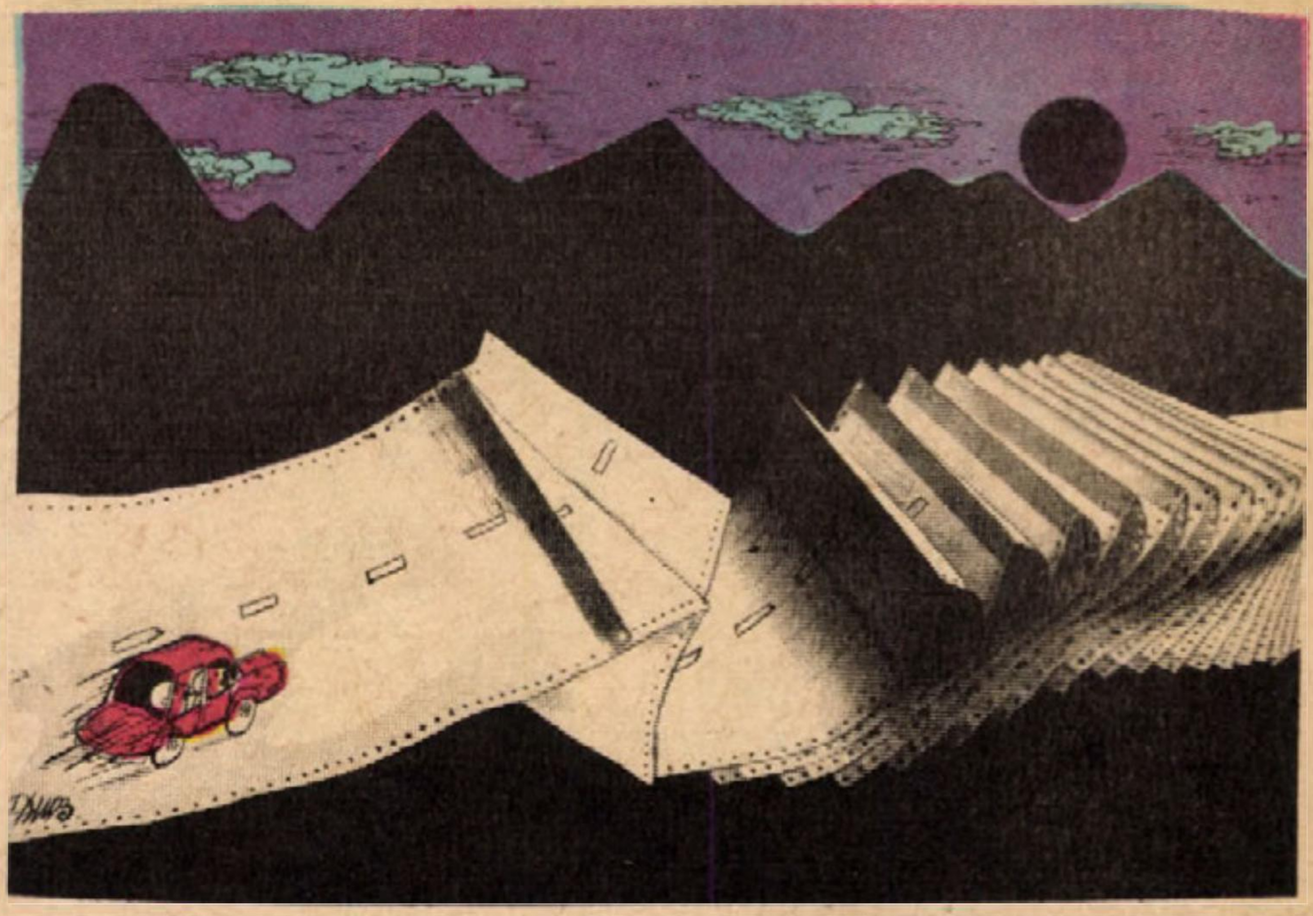
A filmes Nemeskürty ezután írói munkásságáról beszél.

— Most a szabadságharc utáni Bach-korszak a témám. Ebben szó lesz arról is, hogy Mészáros Lázár tábornok, hogyan lett akadémiai tag? Régóta izgatott ez a kérdés, és az Akadémiai irattárában érdekes dokumentumokat találtam erről.

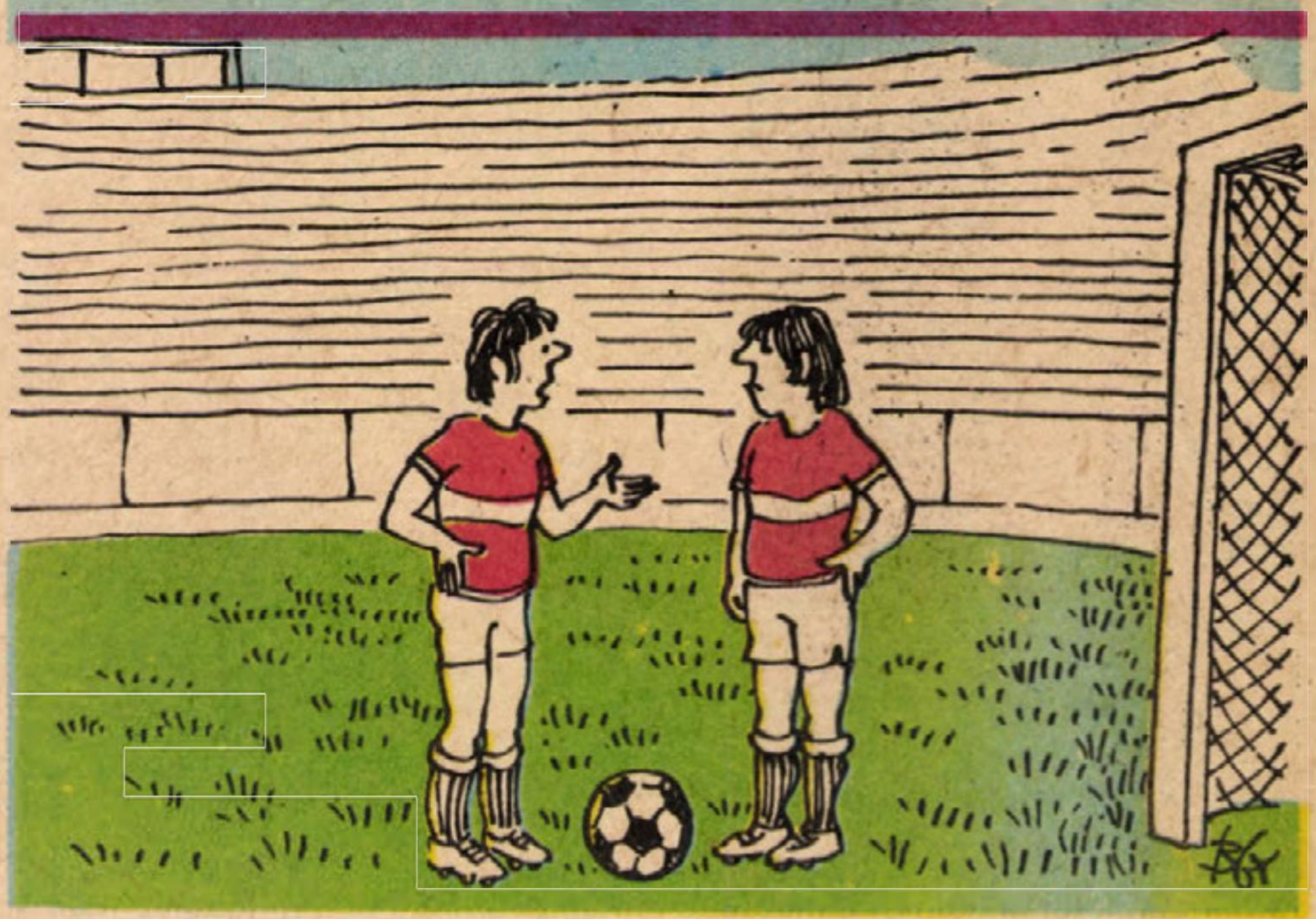
— A magyar film jövője?

— Optimista vagyok, mert bízom abban, hogy amennyiben a mesterségbeli, szakmai tudás fejlődik, a magyar film is sokkal jobb lesz.

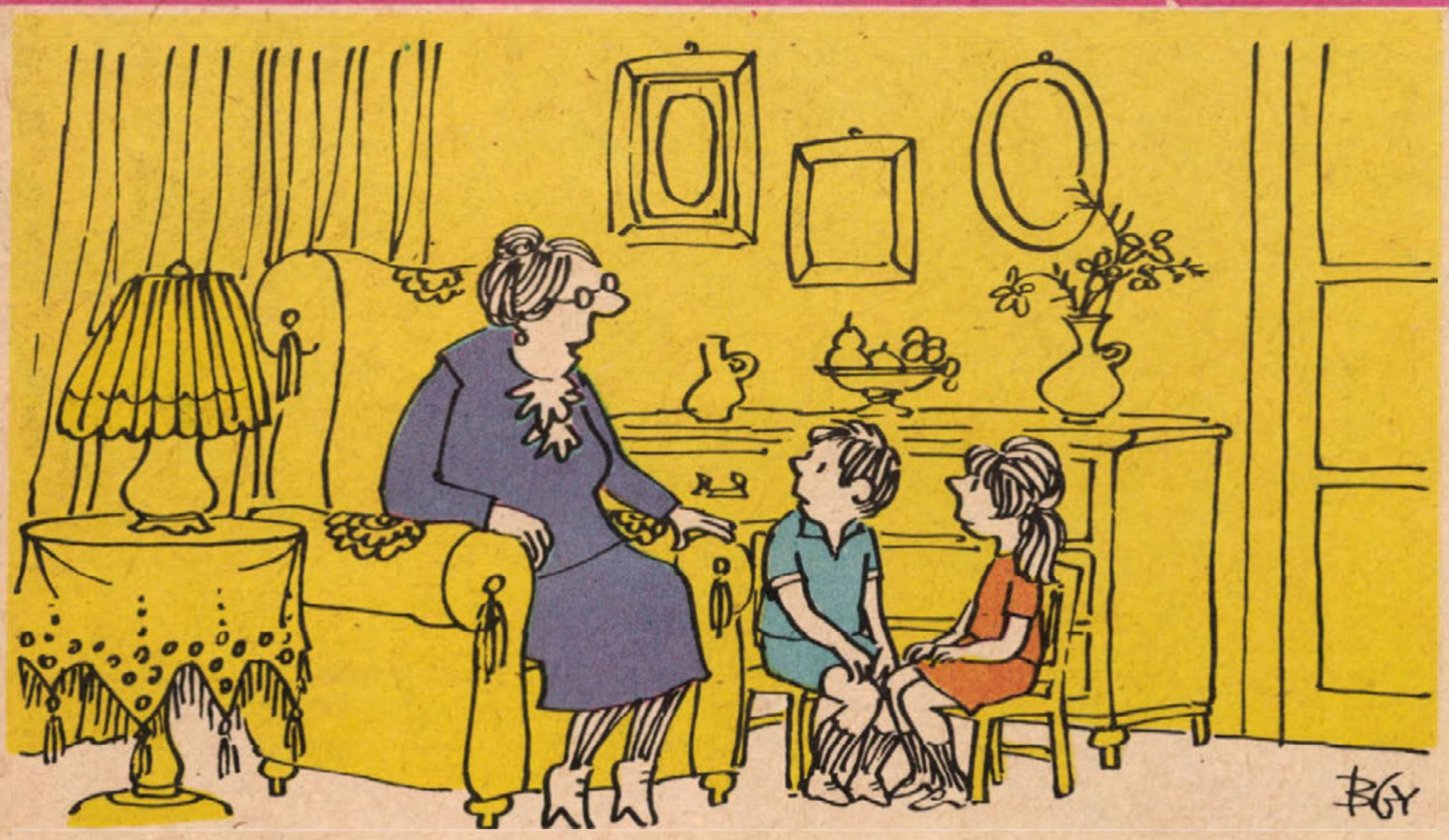
Palásti László

— Persze! Íróasztal mellett tervezték ezt az utat.

— A színészeknél mennyivel könnyebben mennek az átigazolások . . .

— És az öreg király neki adta a lányát, meg a szoba-konyhás lakás felét, és boldogan éltek, amíg meg nem ölték egymást.

ŐSÖK SZÜLETNEK

— Értse meg, azt a nevet, hogy Kiss, nem lehet két ef ypszilonnal írni!

A TÁJÉKOZTATÁS FEJLŐDÉSE

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Belgrádból érkezett.

Két barátnő beszélget:

— Drágám, a Duna mellett ne vásároljál napolajat. Fürödj egyet és máris egyenletesen olajos lesz a tested.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI......

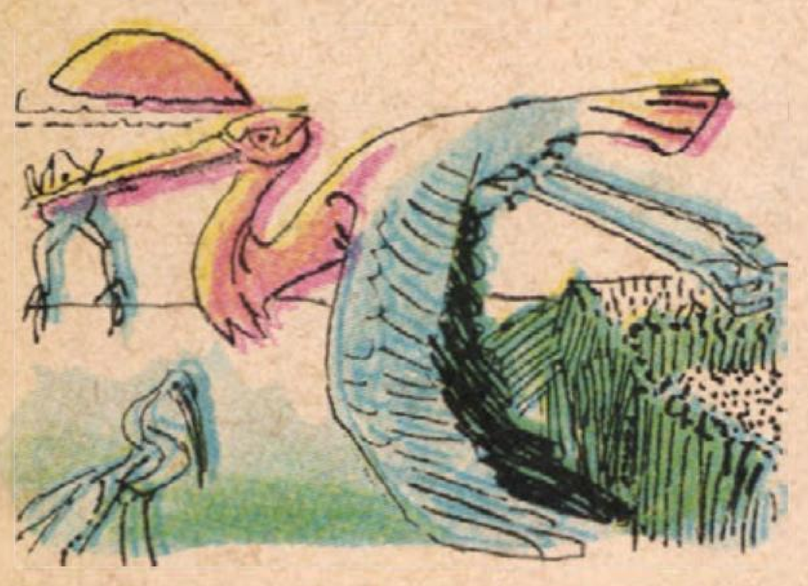
Bécsből érkezett:

A dülöngélő részeg az utcán nekimegy egy asszonynak, s egy hatalmas pofont kap tőle.

— Ejnye — morog a részeg —, csak nem értem, máris haza?

A Kis-Balaton madártávlatból

— Magamról csak annyit, hogy vörösgém vagyok, s apám és anyám jóvoltából az ezernégyszázöt hektátors kis-balatoni pangóvíz területén születtem egy vörösgém tojásból. Kora madárkoromban megpróbáltam udvarolni egy üstö-

kös gémnek, de apám azt mondta, hogy ez nem vezet jóra, és hogy nem illünk össze, ezért elvettem a berkekben egy Vonyarcvashegyen nevelkedett vörösgémtojó szüzességét, minek következtében három kisdobos fiókánk született. A nászhoz a magyar államtól hatezernyolcszáz hektáros természetvédelmi védőgyűrűt kaptunk, ezért a nejem örökké cukkol, hogy lépjünk be a madárszakszervezetbe. Persze, mint védett madár, így is jól érzem magam, és az áremelkedések ellenére még ki tudok jönni a havi bekáimból.

A rövid bemutatkozás után engedjék meg, hogy bemutassam önöknek madártávlatból ezt a szigorúan védett területet. Alant éppen a naturális stílusban épült kormorán-telepet látom, ahová ág- és társbérlőnek beköltözött néhány sokgyermekes kócsagcsalád. Az ő lakásproblémáikat enyhíti az a tudat, hogy Magyarországon egy emberfőre több kócsag jut, mint az Amerikai Egyesült Államokban.

Ahogy tovább repülök, egészen messziről látom egy horgász pecáján a legdrágább magyar húsféleséget, na nem a kukacot, hanem a kilónként kétszázhúsz forintot taksáló angolnát. Bánt, hogy ez a szegény kígyóhal nem tudja, hogy a hatodik ötéves tervben is drágább lesz nálunk, mint a borjúhús, és bekapja a csalit, aztán átmegy pörköltbe.

Messzebb a gáton, egy természetvédelmi őr veszekszik egy környezetvédelmi őrrel, hogy mikor kezdődött a harmincéves háború. Ezen úgy hajbakapnak, hogy a sok védőszervezet védelme érdekében be-

lecivakodnak a Zala folyóba, majd kabomka hínárt vágnak egymás fejéhez, hogy ki védi meg a Balaton teaszűrőjét, a Kis-Balatont kettőjük közül. Sajnos, a hínár lerántja őket, a jégmadár merülő fülükre száll, a barna rétihéja pedig vöcsökcsemegét keres, és én, a vörös-

gém, négyszázhúszezer forint, vagyis tizennégy nyárilúd társaságába vonulok.

Nem mondom, egy kicsit sznob vagyok, és mindig szerettem a sokat érő védett madarak társaságát, de az már mégiscsak pofátlanság, hogy felettünk három-négyezer seregély gyülekezik bepiálni a Balatonfelvidéki szőlőkből, mintha nekik munkaidőben is szabadna inni.

Én csak ezt a jó húszfokos büdös Zalát kedvelem, és nem is tudom, hogy vezethetek-e ettől a levegőben, de még nem vagyok anynyira piás, hogy ne lássam Zalakomáron a rétisasfészket, mely fa alá kirakták a tiltó táblát, hogy senki se menjen közel. Na, van is itt akkora boszorkánytánc a fa körül, hogy a saspár befizetett egy IBUSZ-utat a Kanári-szigetekre.

Egyébként nekem sem könnyű itt a magasban, mert a múltkor is elkérte a személyazonossági igazolványomat egy errefelé röpködő acélmadár, és én pont otthon felejtettem. Remélem, nem jelent fel ez a rakétát fialó hosszúcsőrű szabálysértésért, mert akkor be kell adnom legidősebb fiamat ipari tanulónak a pesti állatkertbe, ahol csak két filétlen snecit adnak ebédre.

Persze, az is igaz, hogy innen madártávlatból nem csak a kis-balatoni csendet látom, hanem a nagy-balatoni tömeget is, ahol a Zala-torkolat környékén bőrfertőzést kapnak a nyaralók a köztisztaság hiányától és a szennyvíztől, és ahol Fűzfő környékén olyan vegyi hulladékot tároltak, mely ciánt is tartalmaz, talajvíz lefolyással a Balaton felé.

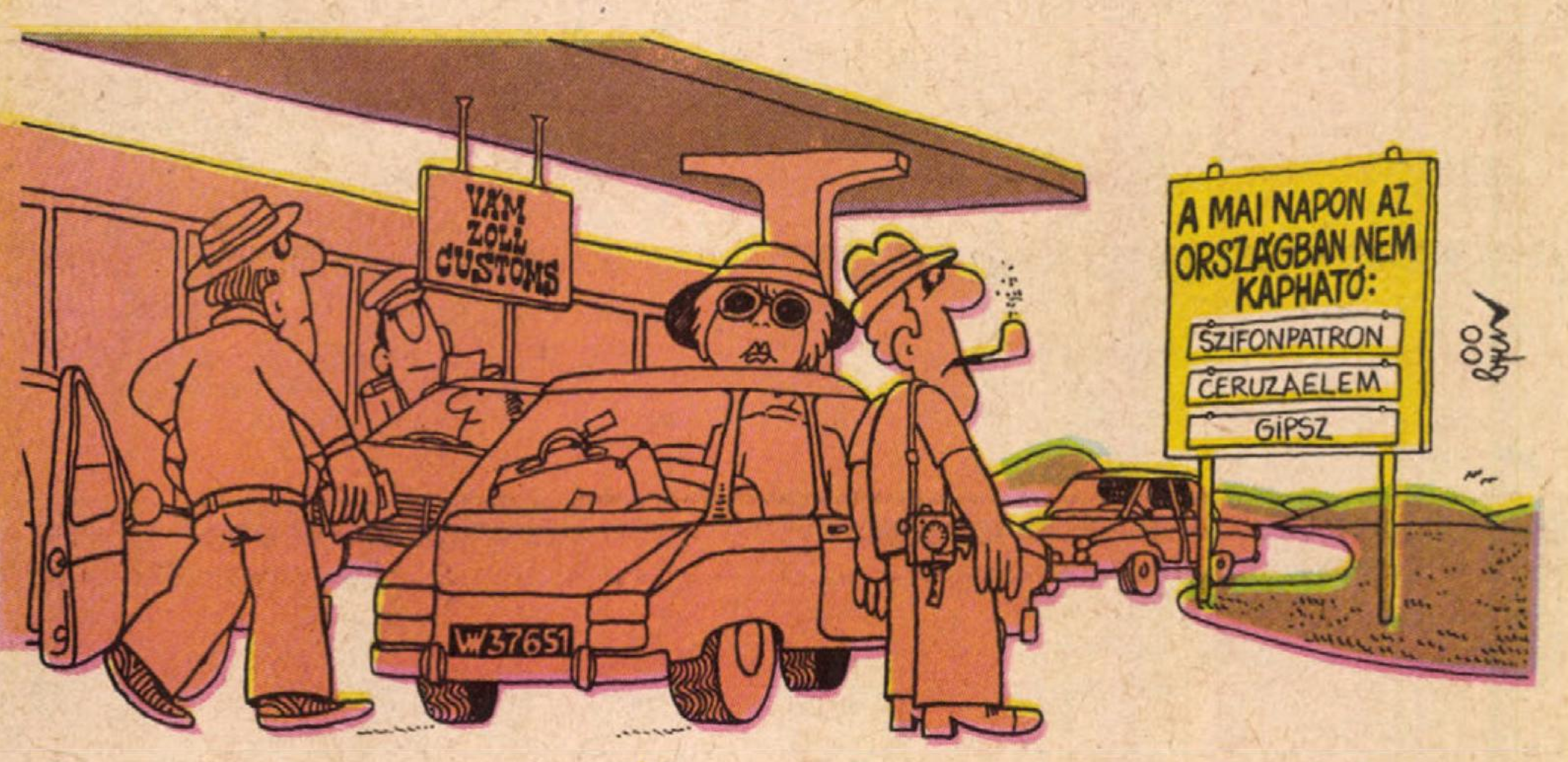

Ezért még mindig könnyebb a főszezonban a Kis-Balatonban egy vörösgémnek, mint a Nagy-Balatonban egy nyaralónak. Ezzel zárom is soraimat,

a vörösgém magyar hangja:

Tormai László

KORSZERŰ TÁJÉKOZTATÁS

– Anyu, ezt nem gondolhatod komolyan, hogy elmész máshová háztartási alkalmazottnak!

TRIBÜN

Az amerikai sportlövők országos bajnokságán az egyik néző izgatottan rohan a versenybíróság elnökéhez.

— Kérem, az ötös lőállásban van egy versenyző, az minden lövés után elővesz a zsebkendőjét és gondosan megtörölgeti a fegyver markolatát.

— Stimmel — mondja az elnök. — Csikágói.

*

Chinagliát, a Cosmos csatárát kiállították, mert elrúgta a szabadrúgáshoz letett labdát. Ahogy lefelé ballagott a pályáról, a játékvezető még utána kiáltotta:

— És tartsa meg magának a véleményét!

— De kérem — csodálkozik a játékos —, hiszen egy szót sem szóltam.

— Az lehet — mondta a játékvezető. — De az arcára van írva.

*

Ejtőernyős világbajnokság, idős nénike sétálgat a készülődő versenyzők között.

— Istenem, istenem — mondja —, szegény gyerekek, micsoda rémes kalandokon mehettek keresztül.

— Önnek arról fogalma sincs, asszonyom — szól vissza az egyik versenyző. — Képzelje el, egyszer a városi park kellős közepén ereszkedtem le. Éppen földet akarok érni, amikor látom, ott egy tábla: „A fűre lépni tilos!"

*

Honvédelmi járőrverseny. Azt mondja a lány a fiúnak:

— Nem látsz rajtam semmi különöset?

— Új frizura?

— Dehogy.

— Kilakkoztad a körmöd?

— Szó sincs róla.

— Akkor feladom.

A lány tajtékzik.

— Hát rajtam van a gázálarcom, te átok...

*

Hír-részletecske a Scottish Daily Expressből:

„Eton elvégzése után reméli, hogy egyetemre mehet és űrtudóssá válhat. De ha mégsem, akkor elmegy focizni az Arsenalhoz."

(p. p.)

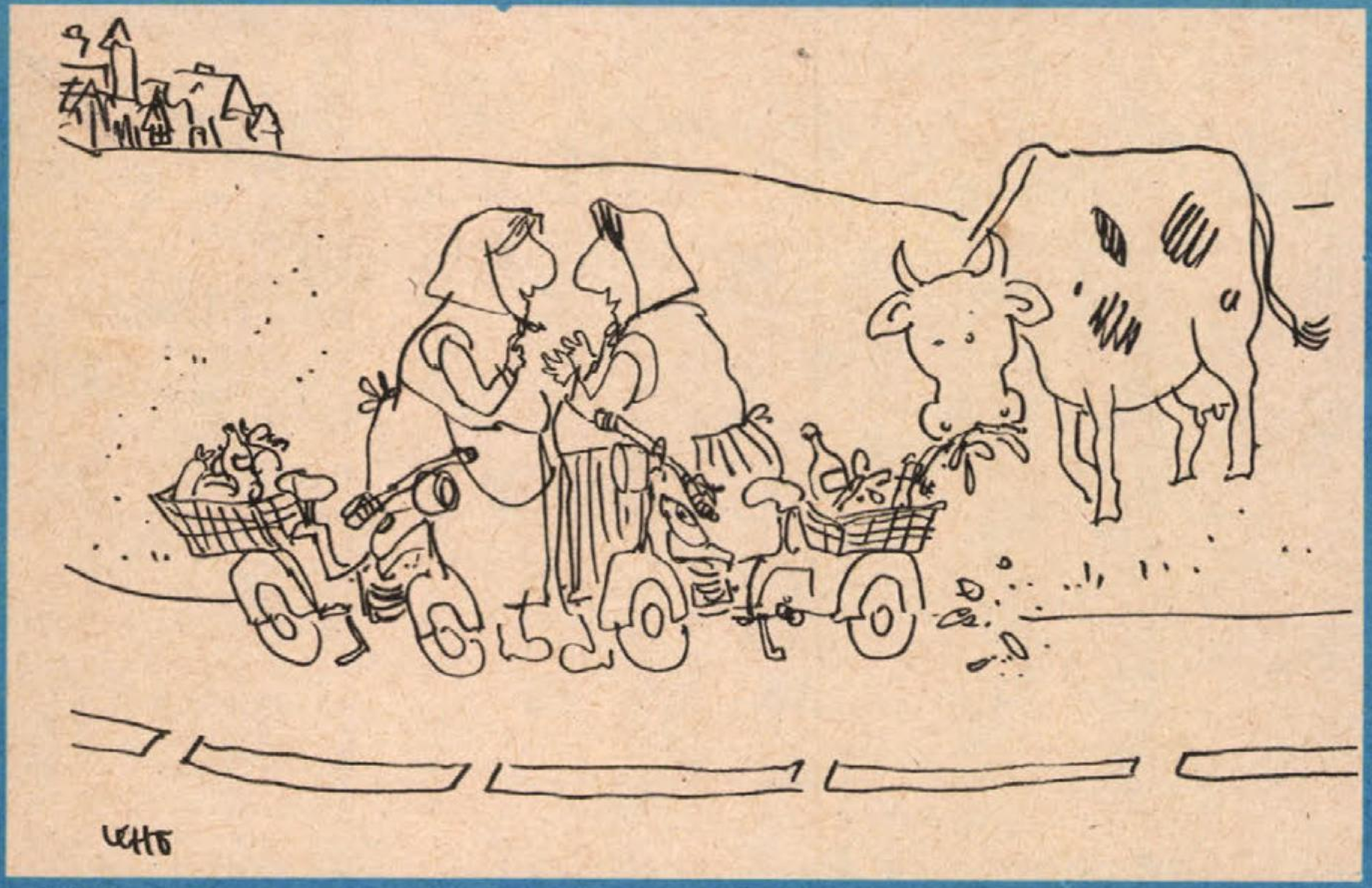

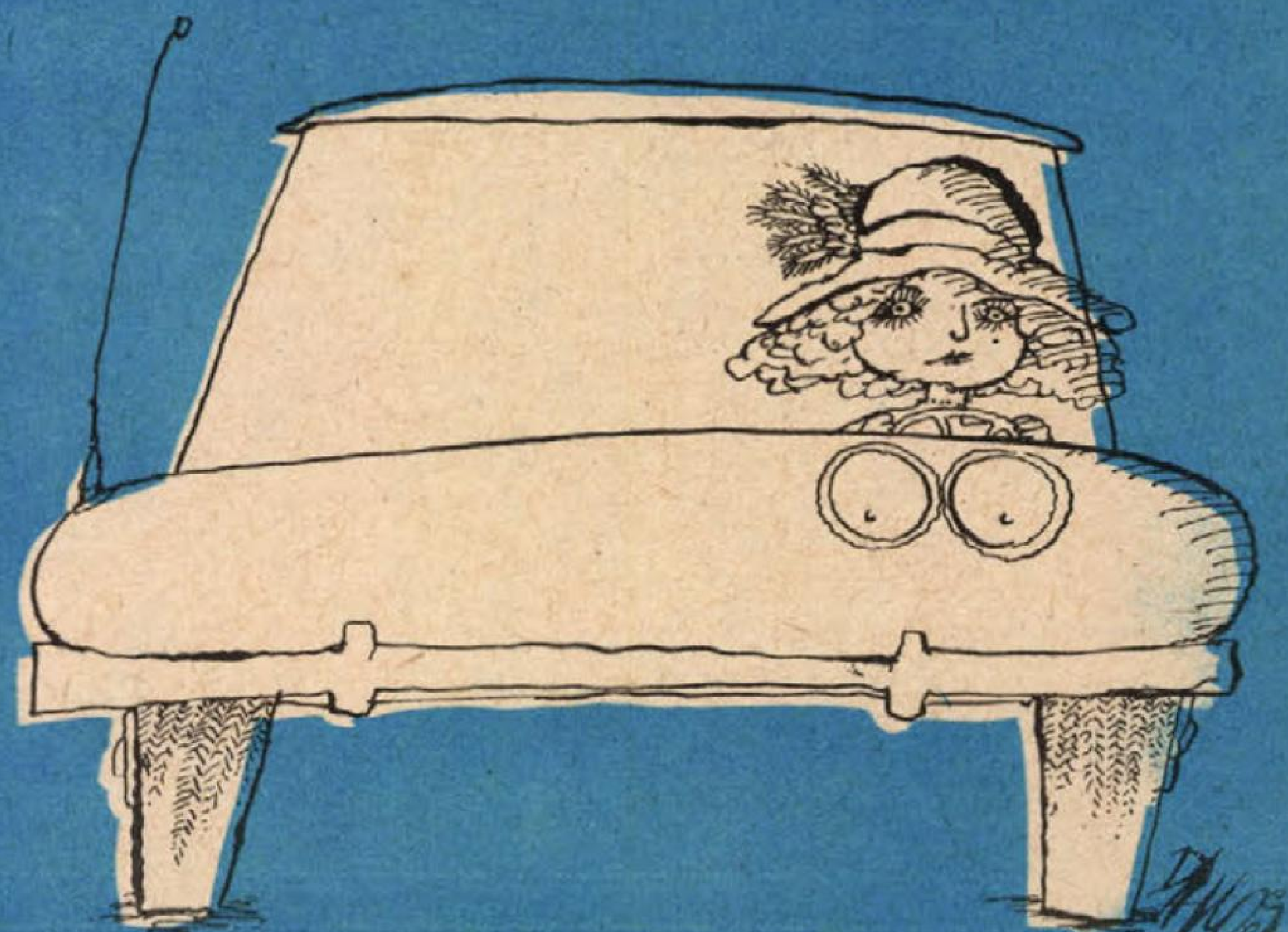

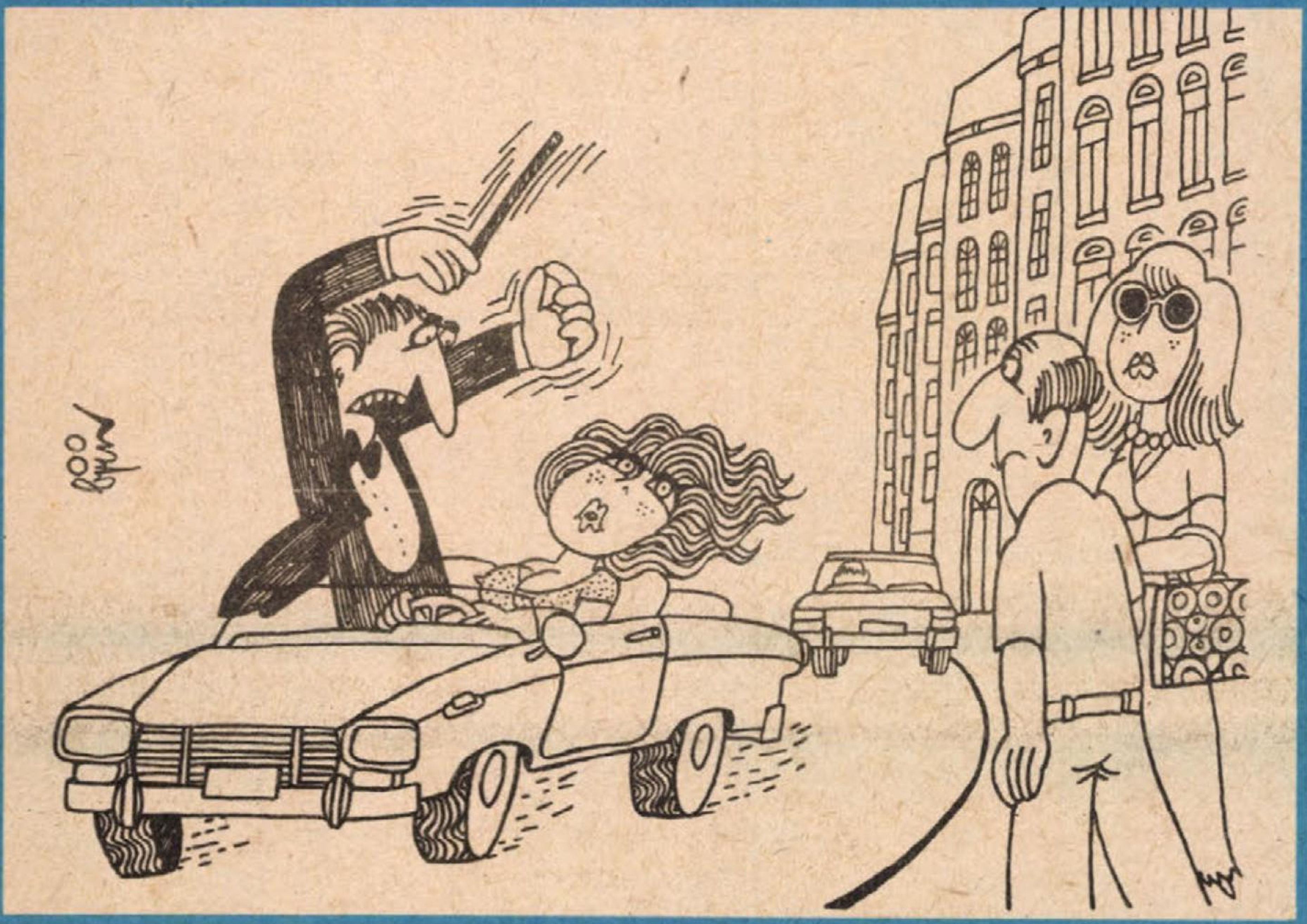
NŐI VEZETŐ

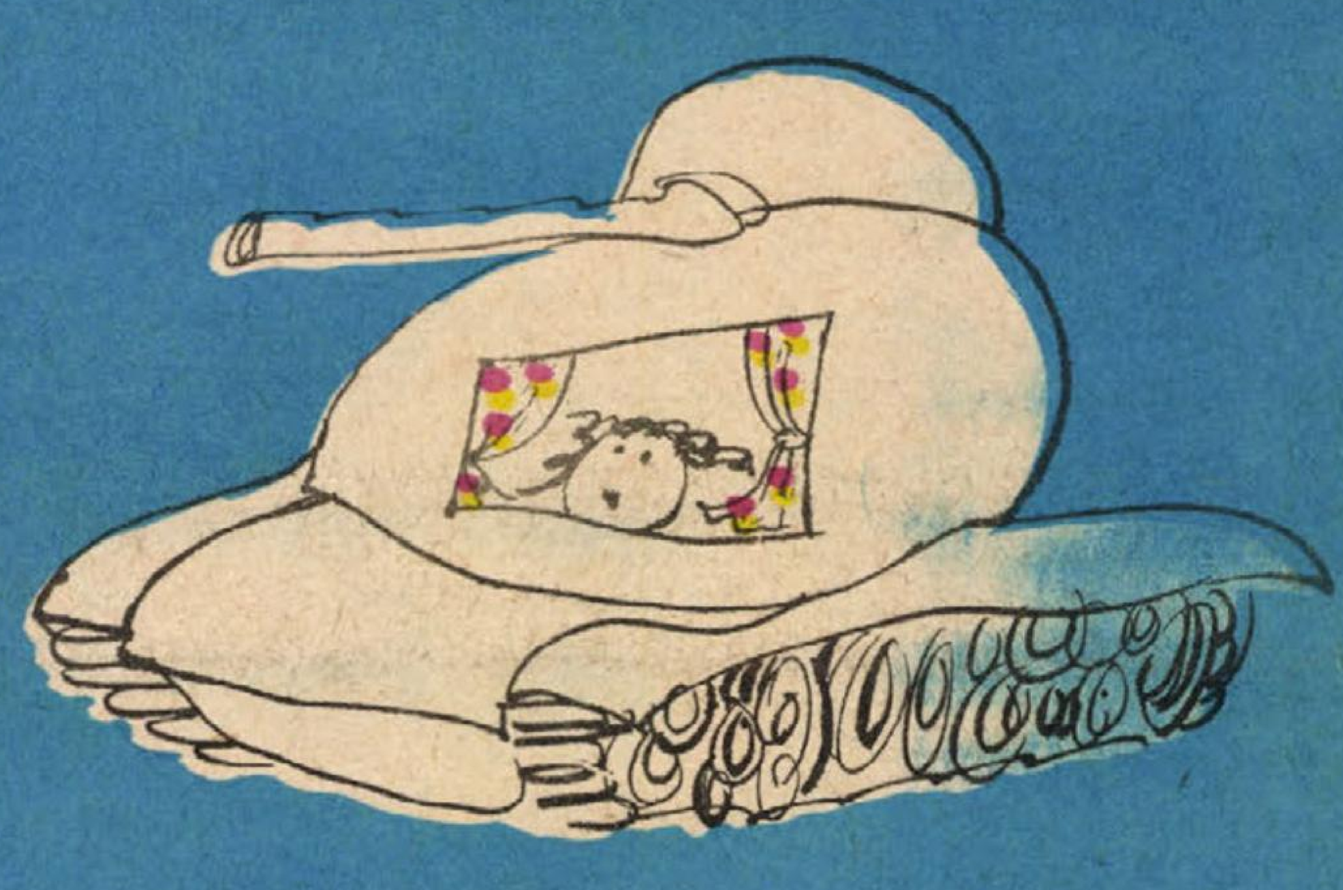
HEGEDŰS, BRENNER, FÜLÖP, LEHOCZKI, DALLOS, BALÁZS-PIRI, SAJDIK

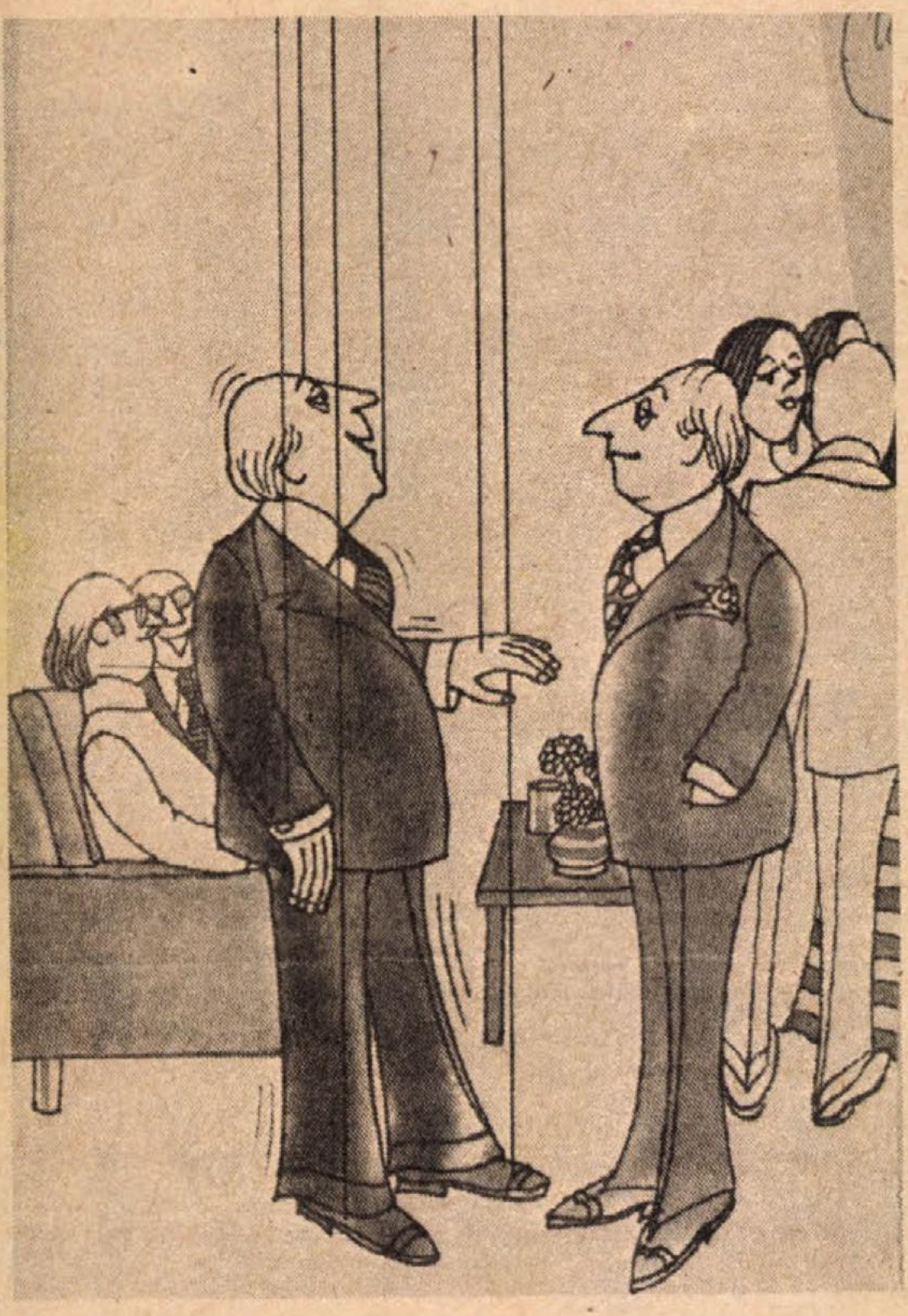

IMPORT HUMOR

– Nagyon jó összeköttetéseim vannak felsőbb körökkel...

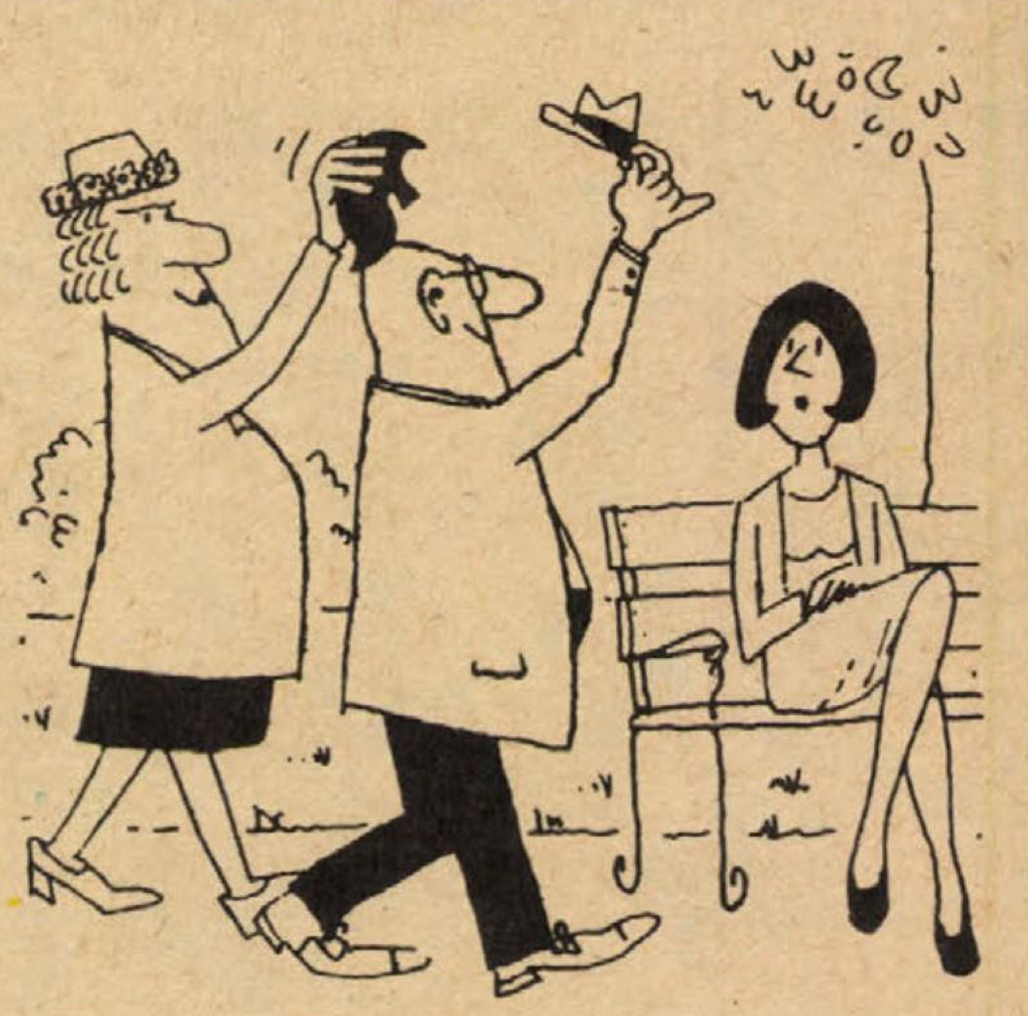
– Döntsék el, kérem: Görögországban akarják eltölteni a nyarat, vagy itt, az utazási irodában?

– Sok boldogságot, gyerekek, az első házassági évfordulótokhoz!

– Muszáj neked mindjárt integetni, ha meglátsz egy kamerát?

AZ OLVASÓ OLDALA

KÖJÁL-FOHÁSZ

Nem árulom el, melyik húsbolt volt a színhelye az alábbi jelenetnek (kabaré-tréfa, szomorújáték, dramolett — nem kívánt törlendő), az a gyanúm ugyanis, hogy más húsboltban is előfordulhat. Tehát:

Vásárló: Abból a zalahúsból kérek tizenötöt, és húsz párizsit...

Eladó: Tizenöt zalahús... igenis... A párizsit egyben? *(Szépen, darabonként emeli a papírra a felvágott szeleteket, egyet ketté is tép.)*

Vevő: Nem, szeletben kérem. *(A szeme kicsit megrebben: látja a kedves eladó kézjárását.)*

Eladó: Húsz párizsi szeletben... Igenis... *(Gyorsan összehajtja a zalahús papírját, ceruzát ragad, ráírja a töredékmásodpercek alatt kiszámolt, kissé felkerekített árat, aztán a párizsi felé nyúl, szép, tempós mozdulatokkal, szeletenként teszi a csomagolópapírra.)* Lehet egy kicsit több, kedves vevő, nagyon friss! *(Gyors mozdulattal egy másik tálról is odavág a papírra két-három halványabb szeletet.)*

Vevő: Tessék csak húszat adni...

Eladó: Igenis kedves vevő *(Gyors mozdulattal vesz vissza néhány szeletet a papírról, persze a frissebbjéből.)*

Vevő: (átveszi a cédulát, siet a pénztárhoz, fizet, visszasiet, megkapja az árut) Most, hogy már fizettem, átvettem az árut, szabad valamit megkérdeznem?

Eladó: Tessék, kedves vevő!

Vevő: Mondja, maguknál hiánycikk a villa? Miért rakja szeletenként kézzel a papírra a felvágottat?

Eladó: Először is van egészségügyi bizonyítványom, másodszor meg mi köze hozzá? *(Máris a következő vevőhöz fordul)* Húsz párizsit? *(És már nyúl is a tálhoz, szeletenként emeli a papírra a felvágottat.)*

Vevő: (Szatyrába teszi a két kis csomagot, udvariasan köszön, arcán tétova mosoly, mint a félbolondoknak, szövegét mormolva lassan kilép a boltból) Szent KÖJÁL, Szent Egészségügy, Szent Higiénia, Szent Kereskedelem segíts meg...

G. M.

KÖZLEKEDÜNK ÉS PANASZKODUNK

1

Hiányos közvilágítás

Járművezető vagyok, foglalkozásomban érint, hogy a Mező Imre úton a közvilágítás enyhén szólva hiányos. A Vajda Péter utcától az Orczy térig például totális sötétség uralkodik, de már hónapok óta, ugyancsak régóta nincs világítás a Május 1. Ruhagyártól a Nagyvárad térig. A Mező Imre úton végig több helyen nem világít a lámpatest. Nagyon balesetveszélyes a közlekedés a sötét útszakaszokon.

Üveges János
Bp. Gutenberg tér 2 — 1088

2

Állami maszek vállalkozás

Több százan indultunk kirándulni július 29-én, vasárnap, a Nyugati pályaudvarról 7.30-kor. Megérkezvén Verőcemaros-felsőre, a börzsönyi erdei vasutat pótló busszal akartunk Királyrétre menni. Amikor a buszállomásra értünk, már egy zsúfolásig tömött sárga Volán-busz állt előttünk, amelyben — nem túlzás — legalább 150, heringként összepréselt felnőttet, gyermeket láttunk. Állt azonban emellett egy másik, ugyanolyan sárga Volán-busz, csak éppen — üresen. Az első buszra fel nem férők ide szálltak volna fel, hiszen ez a busz is Királyrétre készült —, csakhogy, mint hamarosan kiderült, nem egyszerűen vonatpótlóként, hanem maszek vállalkozásként (az állami busz!), azt c feltételt szabva, hogy az igénybevevők béreljék ki 360 forintért. Állítólag az erdei vasutat üzemeltető Erdészeti Igazgatóságtól származott ez a lelemenyes intézkedés, amely a kirándulni vágyó természetbarátok körében osztatlan felháborodást keltett. Sokan le is mondtak a busás feláras kirándulásról, a kitartóbbak a zsebükbe nyúltak és összeadták a kért 360 forintot. Aznap ugyanez többször megismétlődött.

Dr. Katona Kiss László
Bp. Ifjúmunkás u. 20 — 1091

ERKÖLCSEINK SŰRŰ VÁLTOZÁSA

A Ludas egyik glosszájában nemrég Verebes István felrótta, hogy felesége erkölcsi bizonyítványa 50 forintba került. Magam 17 éve dolgozom a vendéglátóiparban, ezalatt legalább huszonötször kellett erkölcsi bizonyítványt kiváltanom. Eleinte 10 forint volt, vagy öt éve lett 50 forint. Ha egy pénztáros, pincér, felszolgáló, tisztviselő stb. egyik kerületi vendéglátó vállalattól a másik kerületi VV-hoz megy át, új erkölcsi bizonyítványt kell kiváltania. De én például 8 évig voltam Pannóniás, négy nyáron át — ugyanezen a vállalaton belül — lehelyeztek a Balatonra, s minthogy Siófokon külön Pannónia igazgatóság van, mindig újabb erkölcsi bizonyítványt kért tőlem. Amennyiben 3 hónapnál tovább voltam lent — és rendszerint 5 hónapig voltam —, amikor visszajöttem, noha rendszerint a régebbi beosztásomba, pénztárosnak, ismét új erkölcsi bizonyítványt kellett kiváltanom. Egy erkölcsi hivatalosan csak 3 hónapig érvényes, persze, ha valaki húsz évig ül ugyanazon a széken, akkor húsz évig sem kell neki új!

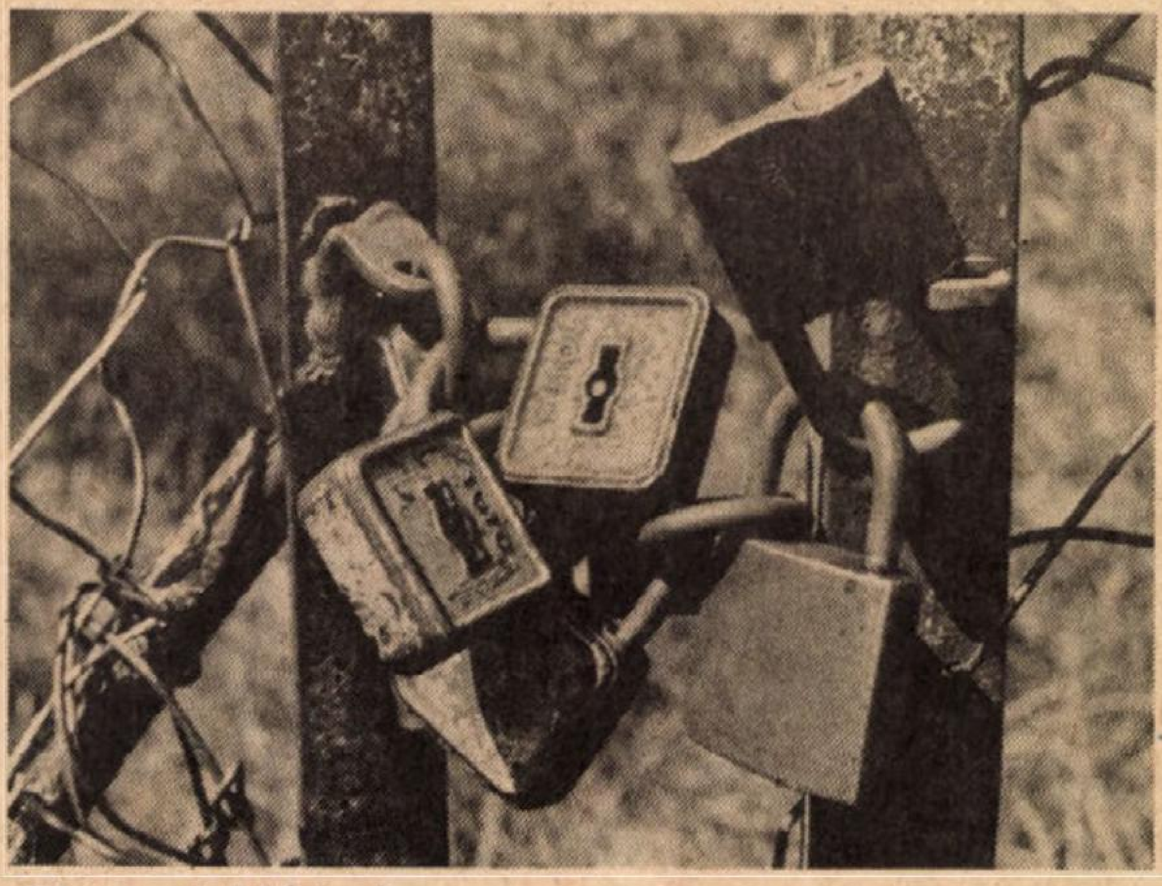
Dr. Somos Róbertné
Bp., Erőd u. 7. 1027

A GYÓGYSAMPON ÉS AZ ÁRA

Hajmosást és berakást kértem a Budapesti Állami Fodrászat Kodály köröndnél levő üzletében. Vittem magammal Kräuter gyógysampont, kérve, hogy azzal mossák meg a fejem. Hajlakkomat is magammal vittem, kérve, hogy azzal fújják be a hajam. Mindez megtörtént, a pénztárnál azonban mind a sampont, mind a hajlakkot, tehát a magammal vitt dolgokat is felszámították, mintha a maguk anyagát használták volna. Azt mondták, náluk ez a szabály. Aminek beláthatatlan távlatai vannak, csak ki kell terjeszteni. Például ruhacsináláshoz vinnék ugyan magam vásárolta gombokat, bélésanyagot, övszalagot —, de mindezt újra felszámítanák, a ruha elkészítésével együtt.

Dr. Rott Nándorné
Bp., Székely Bertalan u. 5. 1062

TÜCSÖK és BOGÁR

Biztos, ami biztos!

(Balatonszabadi-Sóstón fotózta Antal István, szentendrei olvasónk)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Hogy ki költözött el? Juszt sem mondjuk meg. Hohó, éberség is van a világon...

(Feledi Sándor, budapesti olvasónk felvétele)

Akit mi egyszer ünnepelni kezdünk...

(Miskolcon fotózta Rémiás Judit)

Új óvoda

Elkészült Rétság százszemélyes új óvodája. Az intézmény augusztusi megnyitása után a nagyközség 220 óvodás korú gyermeke kényelmes, szépen berendezett helyiségekben töltheti napjait. A létesítmény építéséből kivették ré-

Legfeljebb egy kicsit szűkösen kényelmeskednek!

(A Népszabadságból ollózta Kiss Jánosné, nagyatádi olvasónk)

FUSIZZON HUMORT!

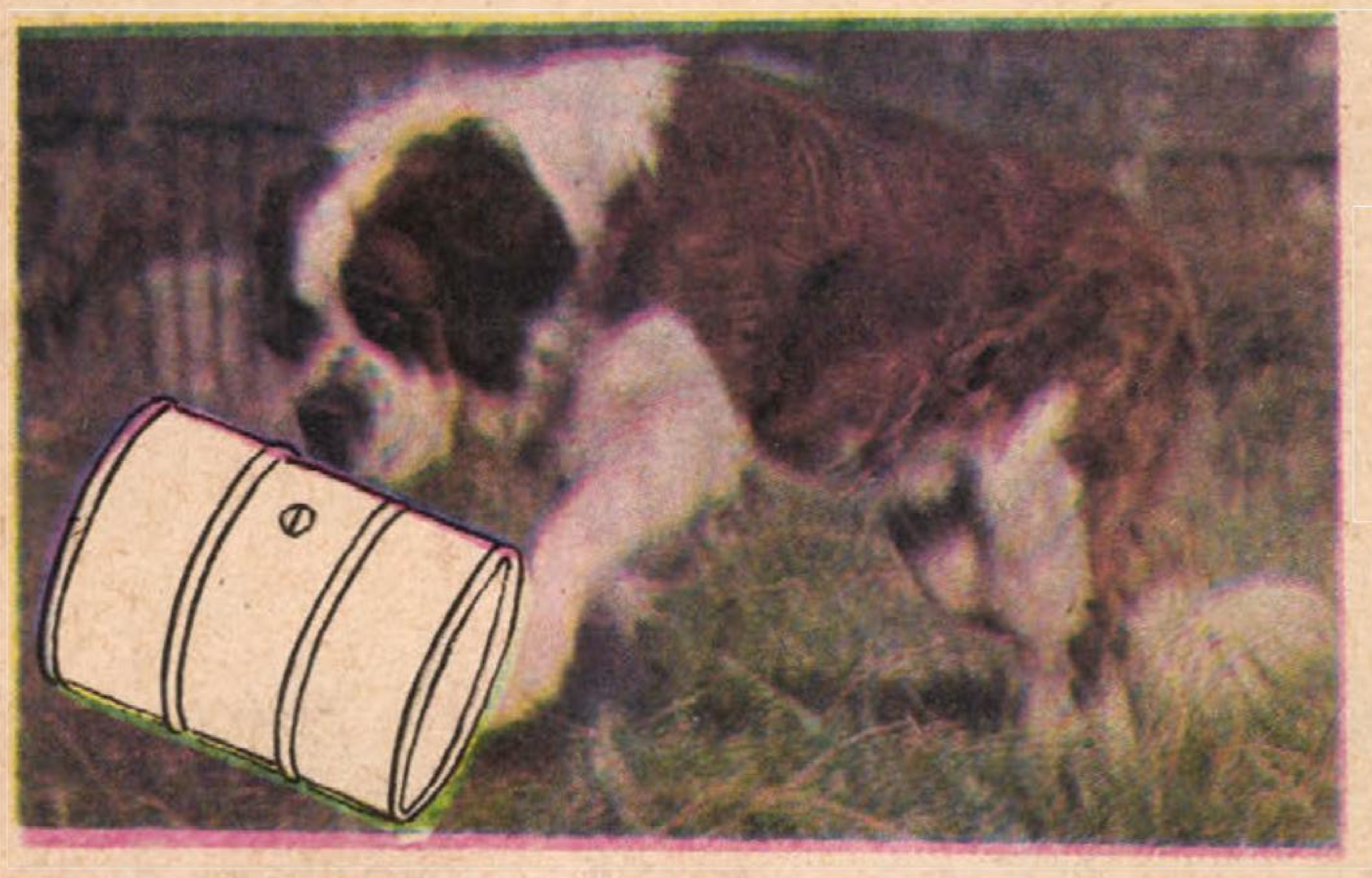
AZ ELMÚLT FORDULÓ EREDMÉNYE

LEGUTÓBB EGY HORDÓ OLAJAT ADTUNK VERSENYZŐINKNEK. AZ ALÁBBI MEGOLDÁSOK BEKÜLDŐIT 200–200 FORINTTAL JUTALMAZTUK. A PÉNZT POSTÁN KÜLDJÜK EL CÍMÜKRE.

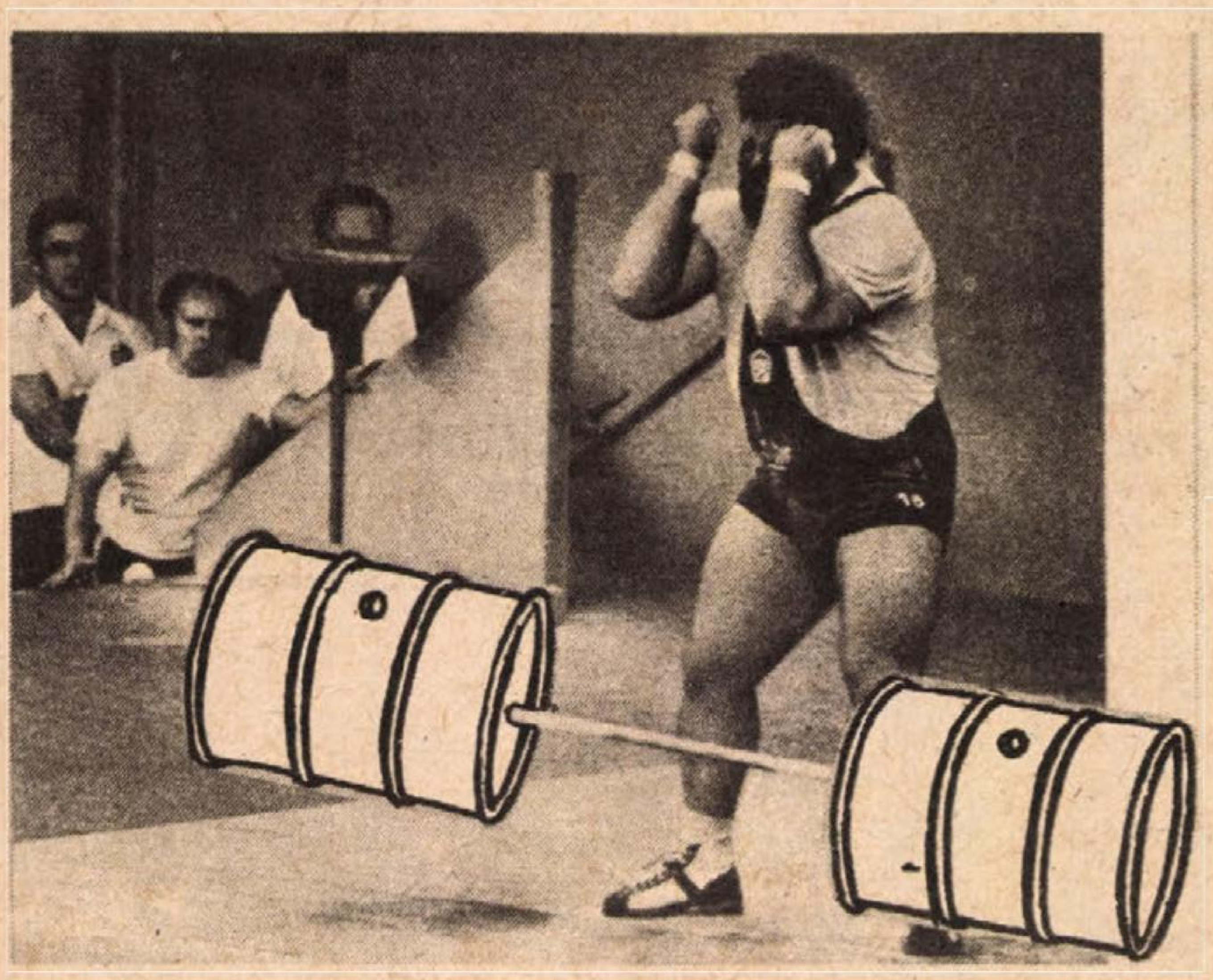
– A téma a sivatagban hever, csak f e l k e l l e m e l n i . . .

(Zrufkó Zoltánné, Budapest, Krúdy u. 3. 1088)

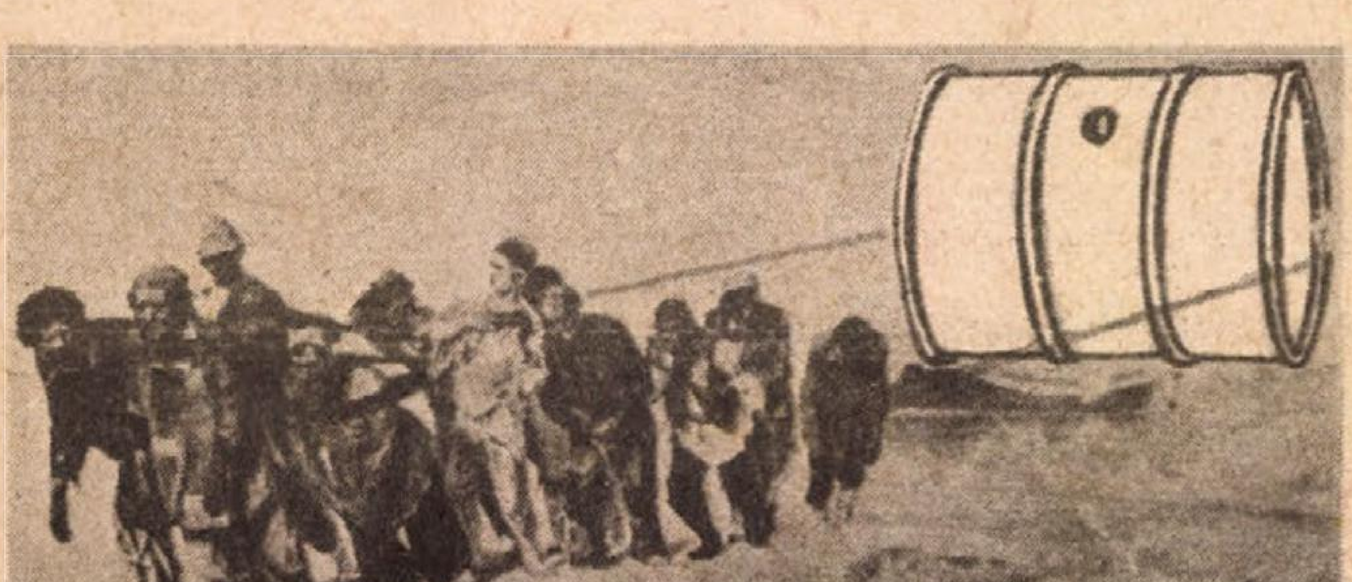
Mentőkutya-felszerelés, külföldön elakadt autós-turistáknak . . .

(Szűcs József, Érd, Munkácsi út 90. 2030)

– A mindenit! Hát meddig kell még emelni . . .?!

(Katona Bálintné, Debrecen, Bajcsi Zsilinszky u. 11. 4025)

– Kinek van erre energiája . . .

(Sagyibó Sándorné, Romhány, Kossuth út 130. 2654)

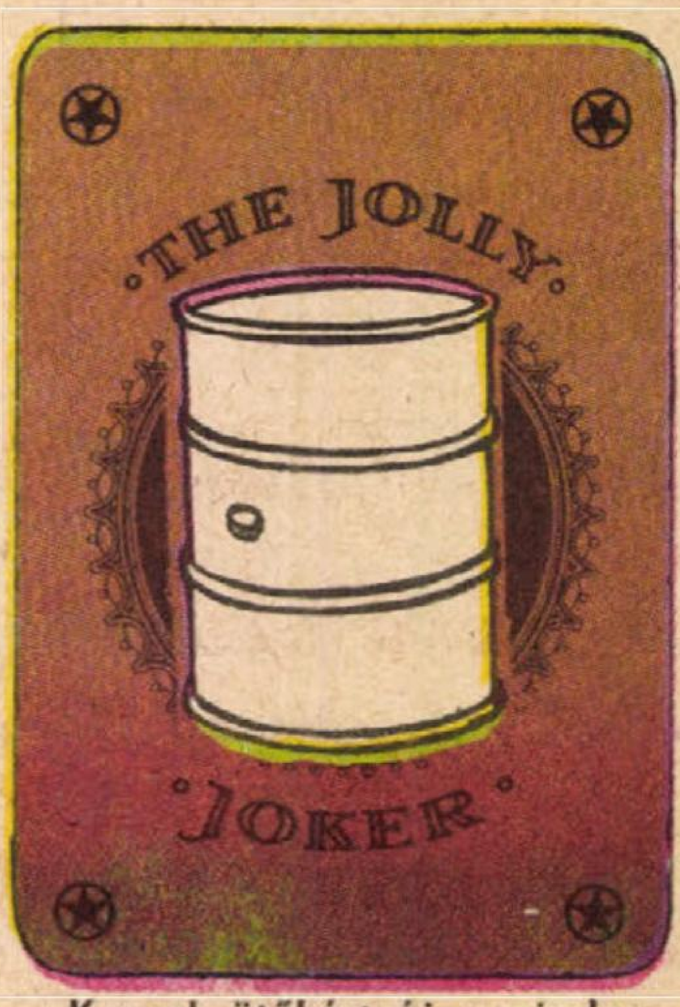
– Ilyen olajárak mellett rá kell térnem az akvarellre . . .

(Nagy József, Lovas, Balatoni út 25. 8228)

Fellendülőben a háztáji OPEC: működik az olajkút!

(Józsa László, Debrecen, Fényes u. 13/3. 4029)

Korunk ütőkártyája: minden áremeléshez kijátszható!

(Lipták József, Sopron, Színház u. 16. 9400)

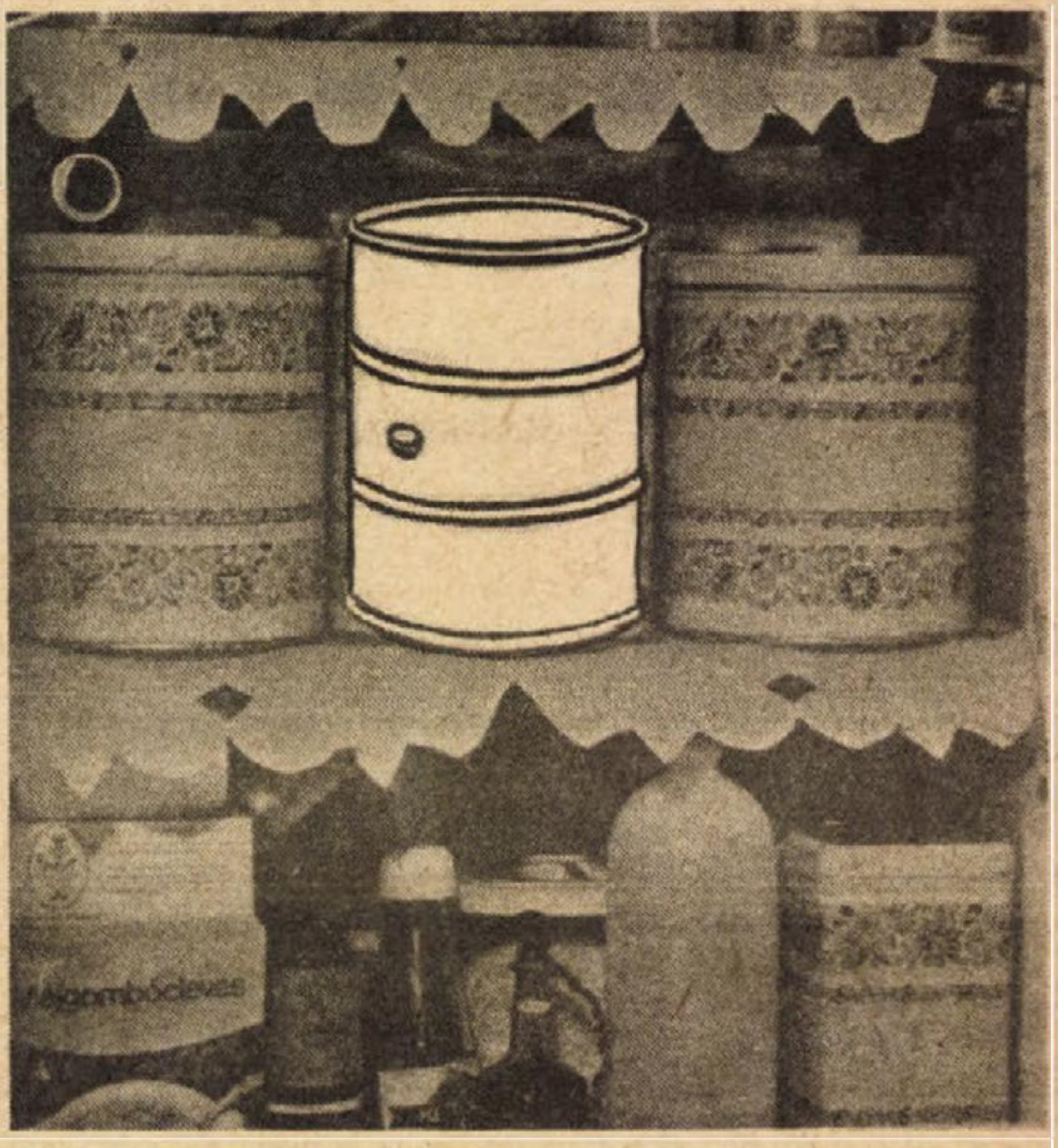
– Legalább a választásig bírja ki, elnök úr!

(Angyal Rezső, Szeged, Vág u. 9/b. 6724)

Energiahordozó . . .

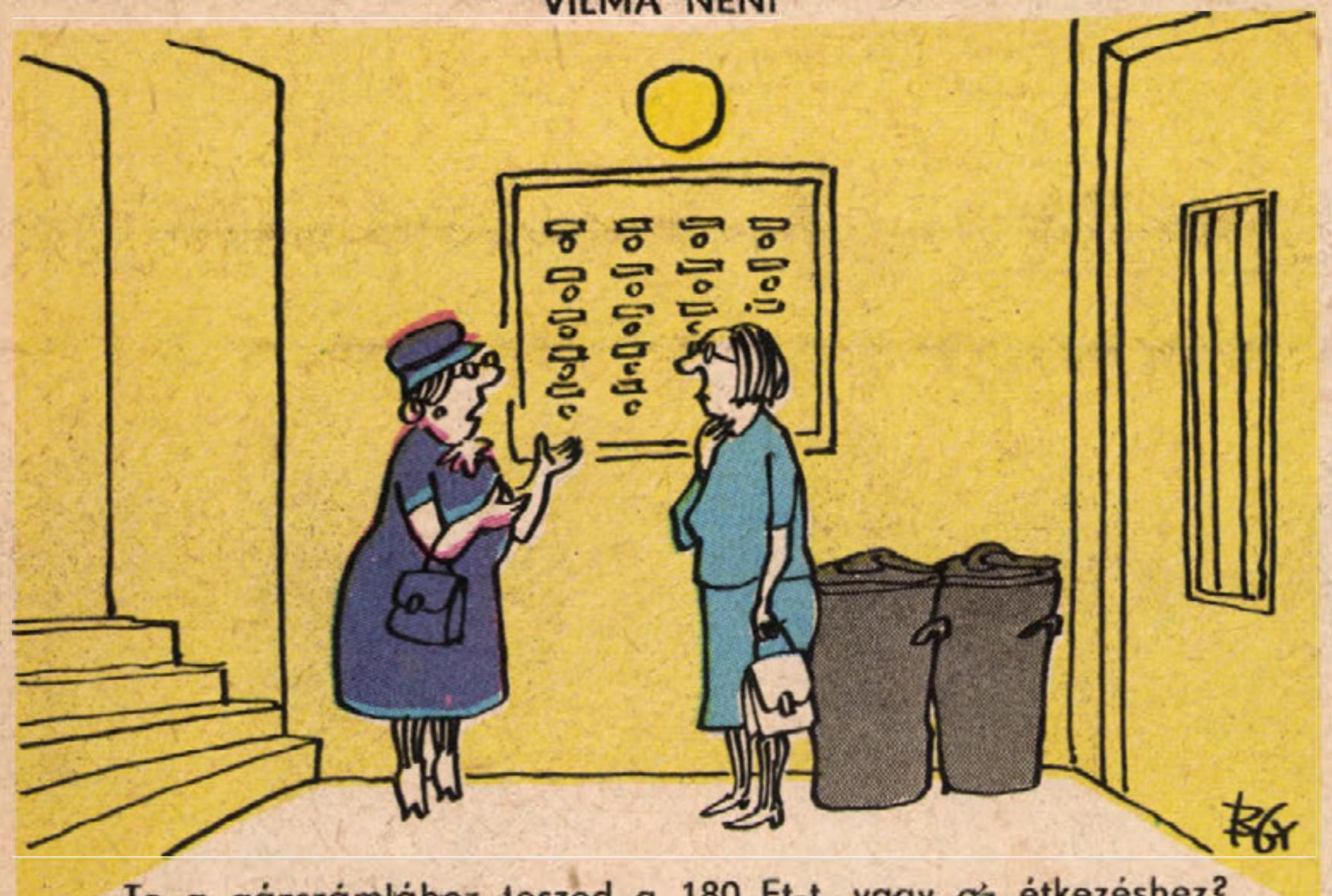
(Korenchy Pál, Tápiószecső, Liszt Ferenc u. 1. 2251)

Gondos háziasszony elteszi télire . . .

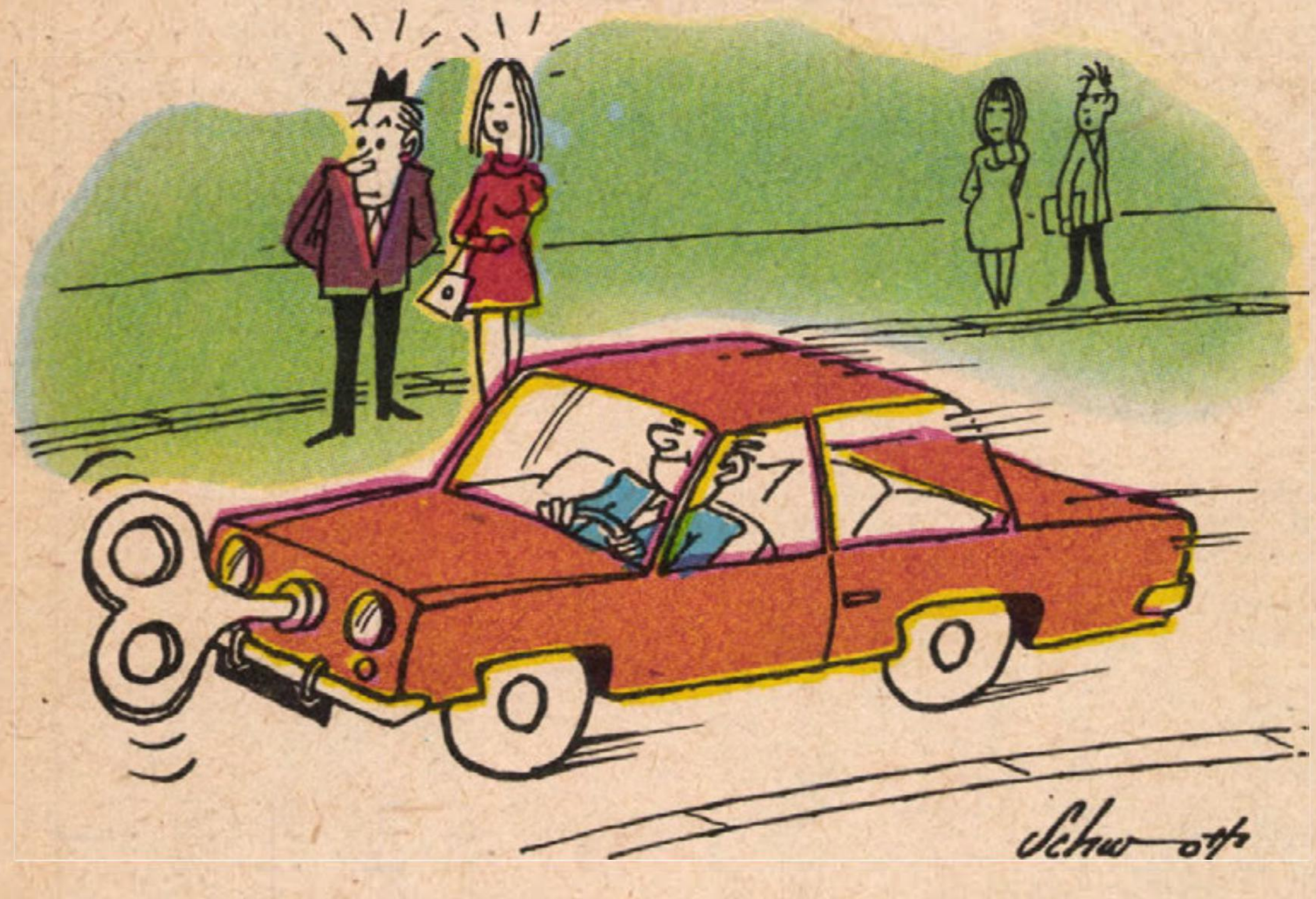
(Varga Mónika, Gödöllő, Városmajor u. 23. 2100)

VILMA NÉNI

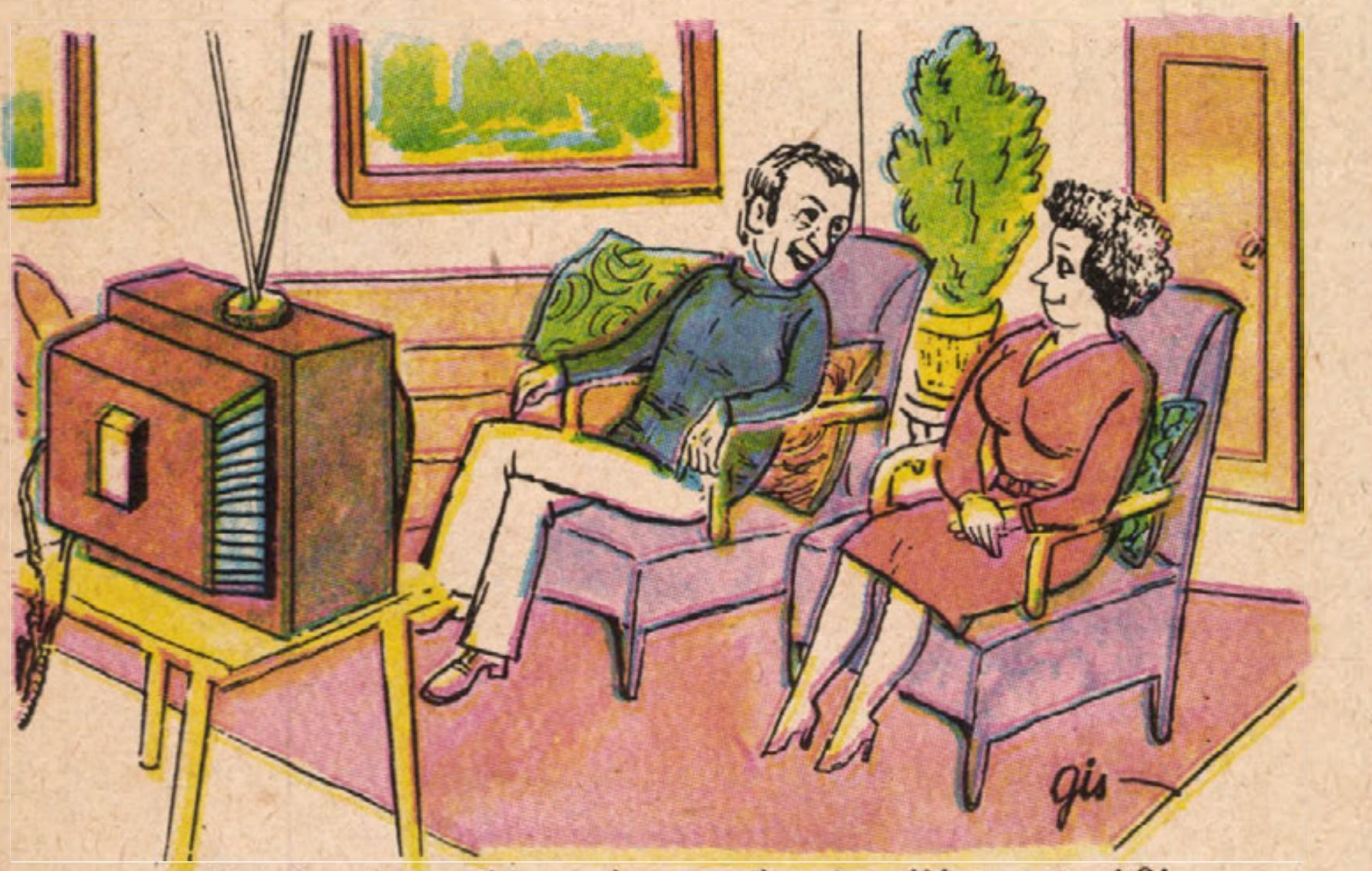

– Te a gázszámlához teszed a 180 Ft-t, vagy az étkezéshez?

ENERGIATAKARÉKOSSÁG

RÉGI SZÉP IDŐK

– Emlekszel, amikor még moziba is eljárogattunk?!

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György

Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718

Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959
Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: Csollány Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1. 1900) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
79.2308/2-33 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: Bolgár Imre

Index: 25 504
ISSN 0134–0611

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Párizsból érkezett:

Kérdi a mamajelölt a nővértől:

— Az én drága férjem itt ülhet az ágyam szélén, amikor életet adok a gyermekemnek?

— Hogyne. Az a véleményem, hogy ilyen pillanatokban nagyon jó, ha a gyerek apja is jelen van.

A kismama tiltakozik:

— Azt már nem! A férjem és a gyermek apja nem bírják egymást!

Nem időszerű

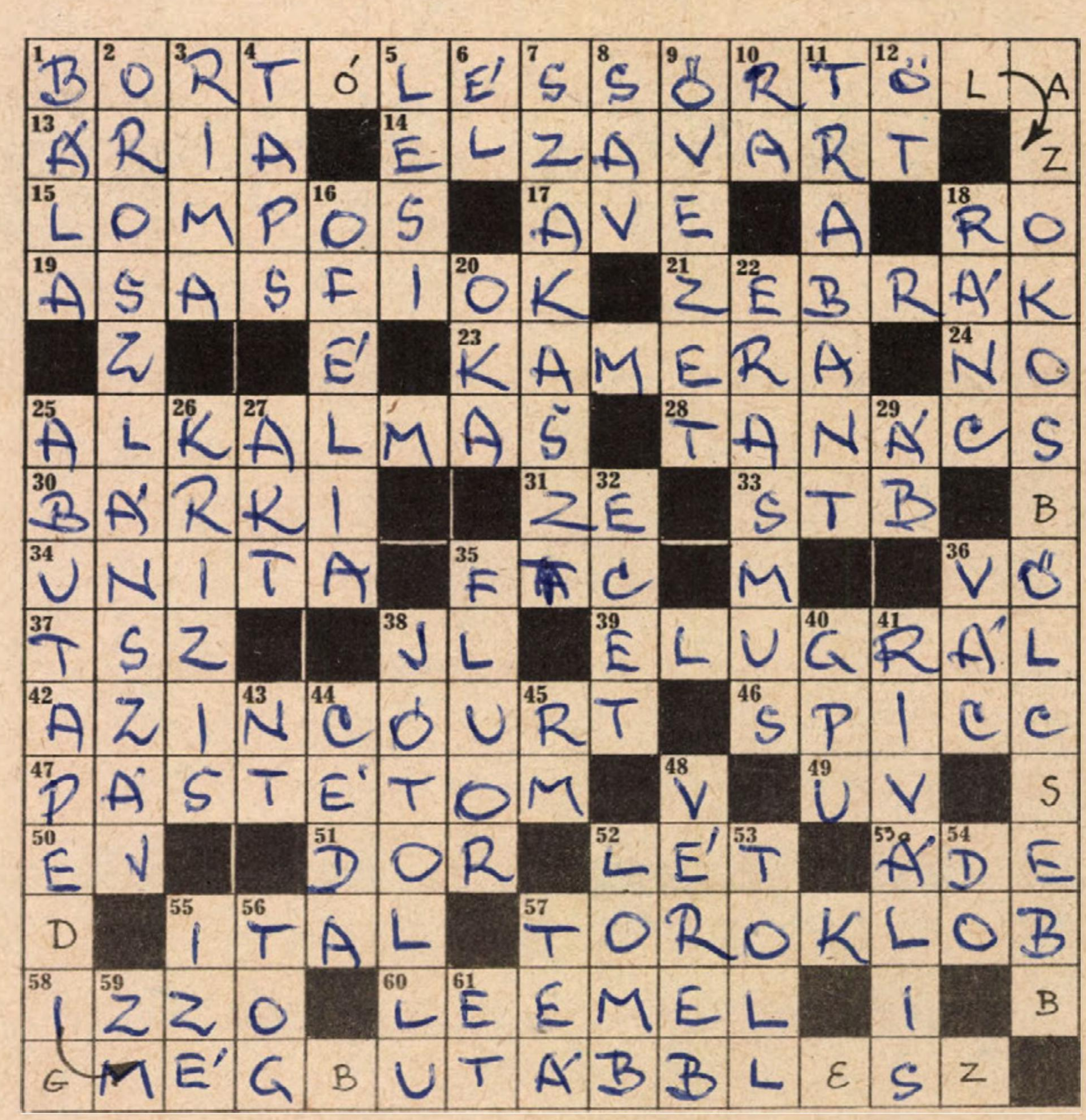
az az aforizma, mely Goethe tollából származik, s melyet rejtvényünk vízszintes 1 és függőleges 25 soraiban rejtettünk el. Megfejtésül csak ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb augusztus 20-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Szép szólóének
14. Elkergetett a helyéről
15. Elhanyagolt külsejű
17. Ókori üdvözlés
18. A görög ábécé R betűje
19. Edmond Rostand hajdan népszerű drámája Napóleon fiáról (névelővel)
21. A ló afrikai alneméhez tartoznak
23. A filmoperatőr munkaeszköze
24. Buzdítás
25. Valamilyen célra megfelelő
28. Igazgatási szervezet egysége
30. Bármely személy
31. Z. E.
33. És a többi — röv.
34. Az olasz kommunista párt lapja
35. F. A. C.
36. Közeli rokon
37. Termelőszövetkezet
38. J. L.
39. Ugrálva távozik
42. Francia helység, ahol V. Henrik angol király legyőzte a franciákat
46. Enyhe részegség
47. Darált húsból készült hideg étel
49. Utóvizsga
50. Fejcsóváláshoz járó indulatszó
51. Ógörög törzs
52. Az a tény, hogy valaki vagy valami van
53a. Vajon ad?
55. Oltja a szomjat
57. Nem veszélyes betegség
58. Villanykörte
60. Levesz a polcról

FÜGGŐLEGES

1. Nagyobb göngyöleg
2. Élénk színű kerti növény
3. A Sajó mellékfolyója
4. A tetszés hallható jele
5. Titokban figyeli
6. Életben van
7. Szakít
8. Bázisokkal sót alkot
9. Valamely terület elkülönített része
10. A rádium jele
11. Autómárka
12. Szám
16. A Hamlet egyik szereplője
18. Az idők múlásának jele az arcon
20. A Volga mellékfolyója
22. Nagy holland humanista (1467—1536)
26. Válságos helyzet, állapot
27. Meztelen testet ábrázoló kép
29. . . rahám
32. Nagyon savanyú
35. Halványsárga, gáz alakú vegyi elem
36. Város Pesthez közel
38. Író, újságíró dicsérő jelzője
40. A Szovjetunió hajdani politikai rendőrsége
41. Vetélytárs
43. N. T.
44. Feslett erkölcsű nőszemély
45. R. M.
48. Betanított vadászkutya
52. Fán zöldell
53. Íróeszköz
54. A törzshangsor első hangja
55. Szópótló szó
56. Vissza: ókori germán nép
57. Reggeli ital és rajta egy vessző
59. Zrínyi monogramja
61. És — latinul

JOGOS A CÁFOLAT

című keresztrejtvényünk megfejtése:

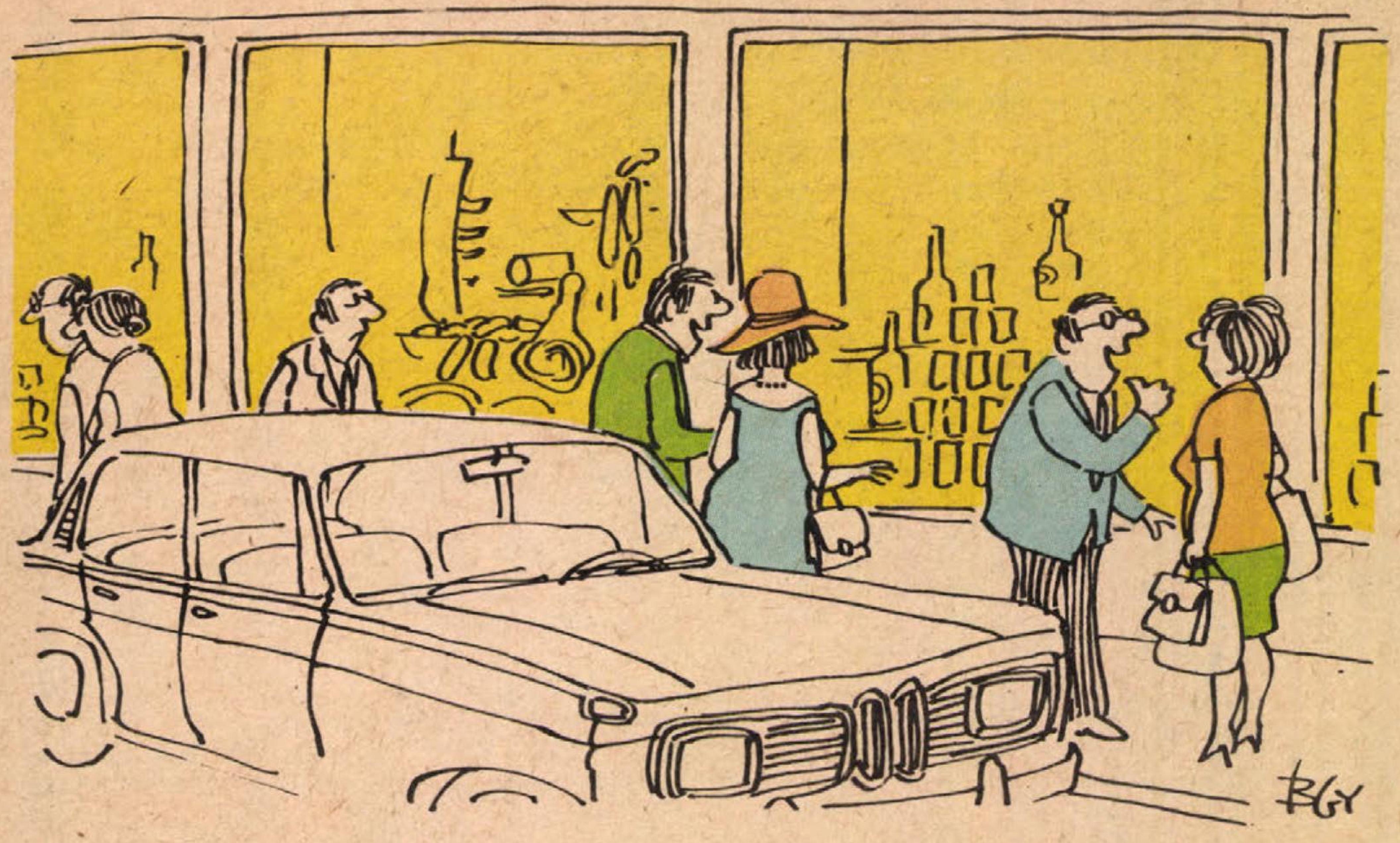
— Igaz, hogy két szeretőt is tartasz?
— Hazugság! A másik a vőlegényem.

200—200 forintot nyert:

Kovács Zsolt, Hajdúnánás, Kiss Ernő 44. 4080
Mucsi Andrásné, Szeged, Kossuth L. u. 63. 6724
Pataki Józsefné, Gönyű, Kossuth L. u. 74. 9071

A nyereményeket postán küldjük el.,

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

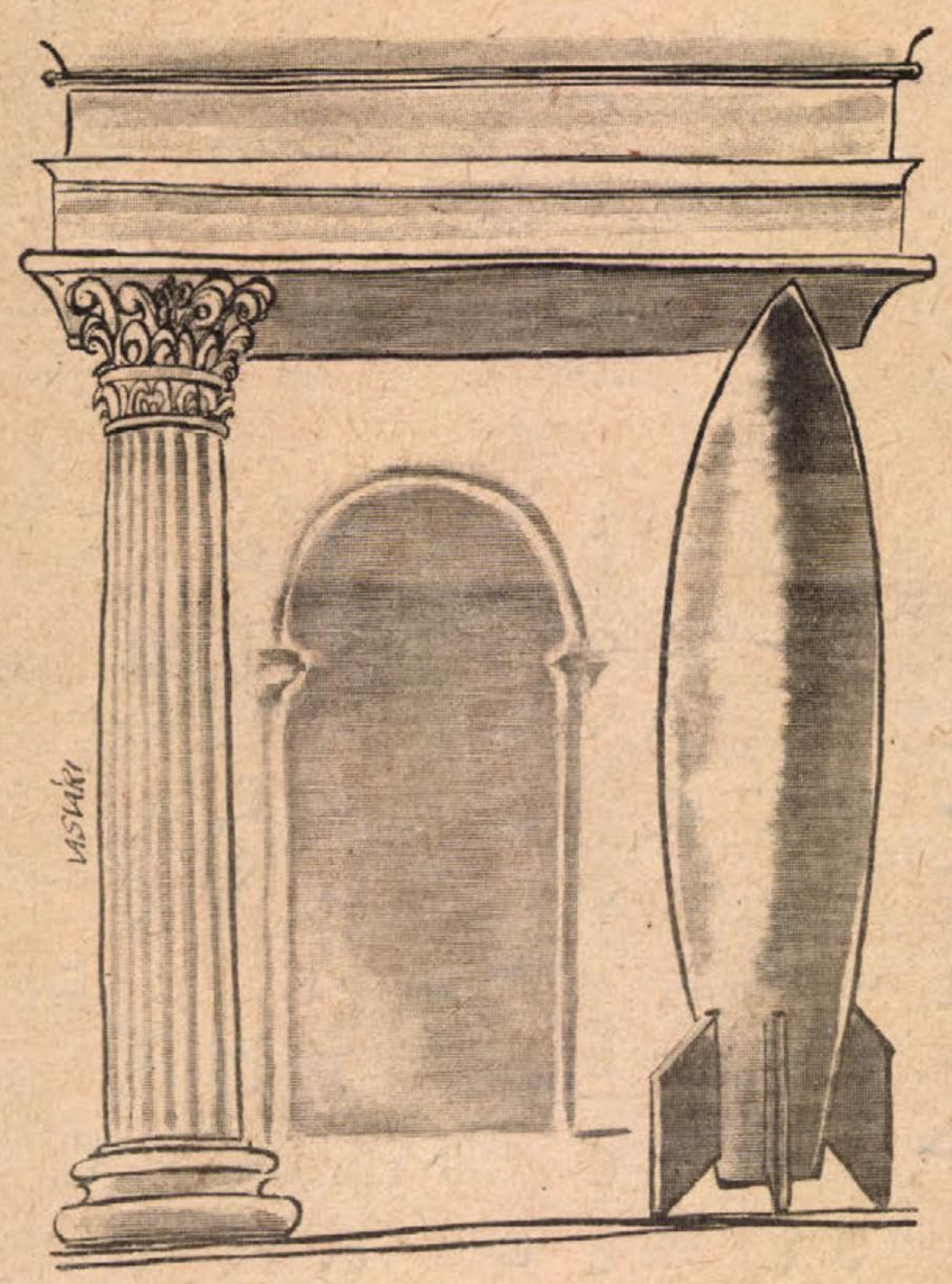

– Sebaj, szívem, a vastag tárcájú nyugatiak most aztán fizethetnek!

A MAGYAR SKYLAB

A CIVILIZÁCIÓ TARTÓPILLÉREI

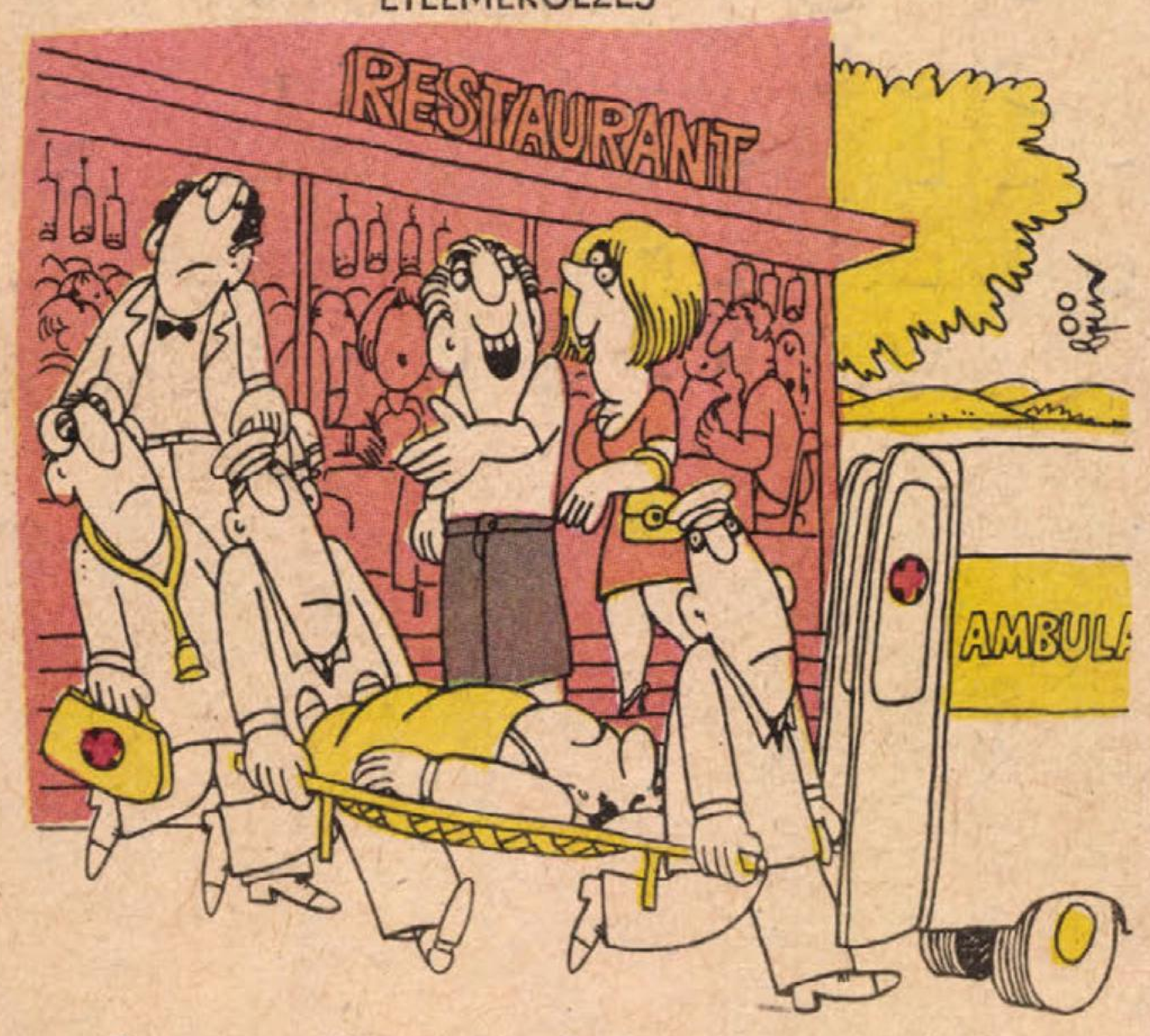

RITKA PÉLDÁNY

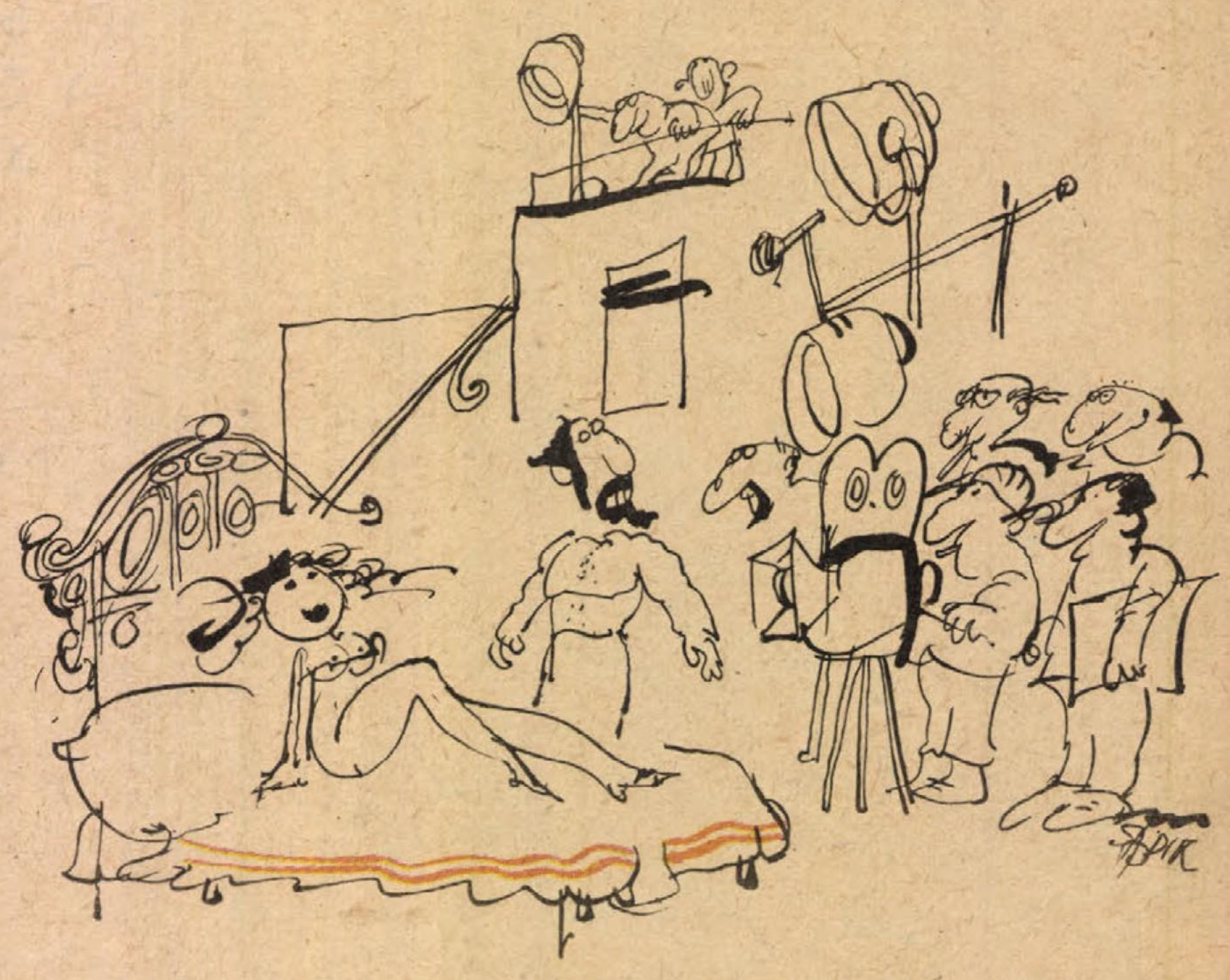

– Megszökött a vándorcirkusztól...

ÉTELMÉRGEZÉS

– Gyere, anyukám, most kaphatunk egy szabad asztalt...

– Ez sima szerelmi jelenet lesz? Vagy valami plusz ismeretterjesztést is kell adnunk?